Suom[…] K[…]alehti

N:o 10
HINTA 3 MK
1930

Kilpailustamme "Suomen kaunein myyjätär". Tässä numerossa uusi sarja. Ratkaisu lähenee!

N:o 29. Helsinki. Stockmannin tavaratalo.

Teidän Hipiänne on Vaarassa!

Créme Mouson on varmin ja täydellisin väline puhtaan, tasasuhtaisen ihon saamiseksi ja ylläpitämiseksi.

Crème Mouson'in lääkitsevä ja ravitseva voima perustuu siihen, että se on kokoonpantu 21 erilaisesta aineksesta, palsamirasvoista ja eetterisistä öljyistä. Erityinen kemiallinen muutos aikaansaa, että se sulautuu silkkimäisen hienoon ennen saavuttamattomaan hienousasteeseen, joten Crème Mouson pääsee tunkeutumaan hennon ihoelimistön syvimpiin soluihin, raviten, tassoittaen ja irroittaen kaikki epäpuhtaudet sekä elvyttäen veltostuneita ihokudoksia uuteen toimintaan.

CRÈME MOUSON

Puhdistakaa ja hierokaa ihonne COLD CREAM MOUSON'illa ennenkuin iltaisin menette levolle.

Silkkisten alusvaatteiden pesu

käy kuin leikiten, kun vain keksii oikean pesuaineen, joka ei tärvele vaatteita, vaan suorittaa puhdistuksen taatusti ja nopeasti. Hienoimpainkin silkki- ja villavaatteitten pesuun on edullisinta käyttää HAVIN

SILVA
SAIPPUAHIUTALEITA

HAVIN OSAKE YHTIÖ
VIIPURI

Verraton sikojen lihotusrehu!

SIKOJEN LIHOTUSREHU

Lihottaja

PÄÄAINE: korkealaatuinen riisirehujauho, joka syntyy riisiä hiottaessa senjälkeen kun ulommainen olkikuori ensin on kokonaan poistettu ja sisältää jauho siis riisin sisäpinnan vitamiini- ja rasvaaineen.

SEKOITUSAINEET: kuivattua panimohiivajauhetta sekä ravintosuolaa.

ANALYSI:	Raakarasvaa	12,2 %
	Raakaproteiniä ..	13,1 %
	Yhteensä	25,3 %

Valmistaa ja laadusta vastaa:

VAASAN HÖYRYMYLLY
OSAKEYHTIÖ
Vaasa

Kaunis pari, eikö totta?
Hyvä onkin tietää jotta:
solakkuutta suosivainen
ompi leipä vaasalainen.

TELE FUN KEN

Kaikkialla ympäröivät Teitä radiolähettimistä leviävät äänettömät värähtelyt. Vahvistakaa niitä ja tehkää ne kuultaviksi

,,TELEFUNKEN'' PUTKILLA
JA RADIOVASTAANOTTIMILLA

TELEFUNKEN

Heltiääkö tukkanne?

Ei hätää mitään, sillä sitä vastaan on olemassa taattu keino — F. Paulin Azymol-Stimulus. Käyttäkää vain sitä ruotsalaisen lääkärin antamia yksinkertaisia neuvoja noudattaen. Ne ovat painetut jokaisen Azymol-Stimulus-pullon nimilapulle. Hiusten heltiäminen lakkaa heti ja tukka muuttuu tuuheaksi ja kauniiksi.

Hiuksien pesuun suositetaan F. Paulin Azymol-Stimulus Hiustenpesujauhetta, joka puhdistaa tukan ja tekee sen tuuheaksi.

F. Pauli'n

AZYMOL-STIMULUS

Ruotsalaisten lääkärien suosittama.

Kuivaa. Rasvaista. Erittäin rasvaista.

Päävarasto: AB. ULLRICH, ANDERZÉN & CO., Pitäjänmäki. Puh. Helsinki 48176, 48177.

Paasivaaran

Kokemus

on tietenkin tärkeä tekijä ruoanlaitossa. Mutta kokeneenkin perheenemännän on tarkoin valvottava, että hän saa tuoreita raaka-aineksia ja siksi hänestä on turvallisinta käyttää Vastakirnuttuja. Suuri menekki takaa näet, että ne eivät joudu »seisomaan» kauppiaiden hyllyillä.

Ei kukaan, joka on alkanut käyttää Paasivaaran Vastakirnuttuja ole sitä milloinkaan katunut — ei kukaan.

Paasivaara

Vastakirnuttuja

Haluatteko saada tämän kellon

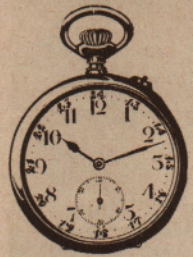

Ilmaiseksi

Annamme tässä kuvatun kellon palkkioksi jokaiselle, joka myy 150 kpl. hintaan 1 mk. kpl. meidän kauniita, monivärisiä kuvapostikorttejamme.

Kello, jonka täten tulette saamaan aivan ilmaiseksi, on varmakäyntinen, taatusti kestävä ja ulkoasultaan upean hieno, vaakuna koristeineen sekä varustettu 24 t. numerotaululla. Teidän tarvitsematta maksaa siitä penniäkään, sillä lähetämme sen Teille samoinkuin kortitkin postivapaasti. Kellon annamme joko kultareunaisen, hopeoidun tai nikkelikuorisen tai omavaloisen radiumkellon, ja saatte sen oman harkintanne mukaan itse valita joko henkilökohtaisesti tai korttien mukana seuraavasta kelloluettelosta.

Kortteja lähetetään myytäväksi maksutta vapaasti kaikille. Lähetys tapahtuu kahdessa erässä, joista alku- eli koe-erä käsittää 50 kpl. ja loppuerä 100 kpl. Heti, kun myynnistä kertyneet rahat on meille tilitetty, lähetämme Teille upean, tarkistetun tasku- tai rannekellon. — Kortit, jotka Teiltä mahdollisesti jäävät myymättä, otamme takaisin, joten Teille ei tule mitään tappionvaaraa, vaan päinvastoin, myydystä osasta *annamme Teille jännittäviä salapoliisi-, rakkaus- ja seikkailuromaaneja* suhteessa myyntimäärän mukaan siten, että aina 10 kortin myynnistä annamme 10 mk:n romaanit j. n. e. eri luettelon mukaan. (Korttien ja kellon lisäksi annamme vielä hienot kellonperät, jos raha 150:— seuraa jo korttitilausta).

Pyydä kortteja myytäväksi ja tulet huomaamaan, miten helposti olet ansaitseva upean tasku- tai rannekellon tai hyvän romaanikokoelman mitä hauskinta ja jännittävintä luettavaa. Kortteja jakaa myytäväksi ilman mitään etukäteisrahoja:

TUKKULIIKE

Toivo Aulanko

VIIPURI, PUHELIN 1178

Superfosfaattia ja kalisuolaa.

Ilman lannoitusta.

Kuvat otettu v. 1928 eräästä Alavuden koeviljelysyhdistyksen koekentästä mutamaalla, josta 250 kg:lla superfosfaattia ja 200 kg:lla 40 % kalisuolaa saatiin puolta parempi kaurasato kuin ilman lannoitusta.

Käyttäkää runsaasti kotimaista

SUPERFOSFAATTIA

VALTION RIKKIHAPPO- JA SUPERFOSFAATTITEHTAAT

Lappeenranta

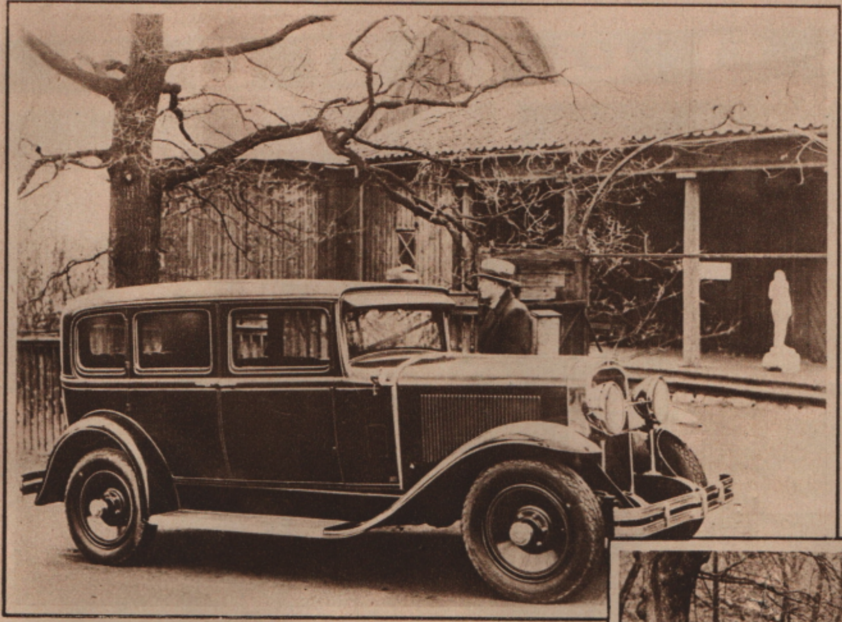

Tästä kuvasta näkyy, miksi monet taiteilijat ovat niin ihastuneita vaunun ulkomuotoon. Vaunun voimaa ja nopeutta ilmaisevat pitkät, sulavat piirteet ovat heistä ”uuden ajan asiallisen kauneuden ilmaus”. Ellette ole vielä voinut luoda omaa mielipidettänne vuoden 1930 Buickista, on Teille mielenkiintoista tarkastella vaunua, jonka myyjämme kernaasti asettaa käytettäväksenne

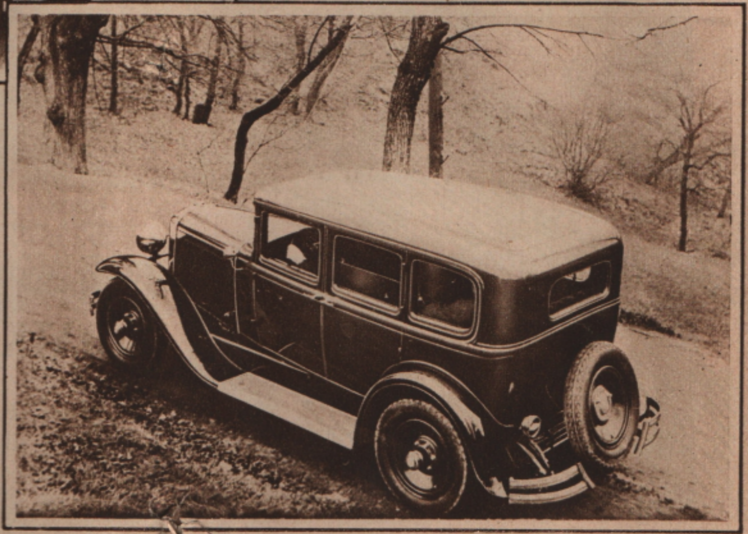

Buick puolitiessä nousemassa pitkää, jyrkkää mäkeä. Harvat ovat ne mäet, joita Buick ei nouse — suurimmalla vaihteella!

Oletteko joskus joutunut ajamaan vaunullanne kovaa vauhtia huonoilla teillä? Vaunun alustaa säälien olette varmaan usein tuntenut, että vaunua ei uskalla rasittaa liiaksi.

Tätä Teidän ei tarvitse ajatella ajaessanne Buickia. Voitte ajaa silläkin huimaavalla nopeudella, jonka Buickin tunnettu kansiventtiili-moottori kehittää, aivan kurjiakin teitä täysin luottaen alustan tanakkuuteen. Totta on, että vasta useita vuosia ajettuanne Buickia tulette huomaamaan, mitä merkitsee Buickin periaate, että alustan lujuus vastaa aina moottorin voimakkuutta. Tätä periaatetta on sovellettu Buickin kehityksessä 26 vuoden aikana. Vuosi vuodelta on moottorin voima kasvanut ja alustaa vastaavassa määrässä vahvistettu ... Ajakaa itse Buickia, niin ymmärrätte, mitä tarkoitamme! General Motorsin tuote.

”Tänä vuonna Buick on voittanut oman itsensäkin”, sanovat Buickin ihailijat — pätevistä arvosteluistaan tunnetut automiehet. ”Se on saanut ne hienoudet, mitkä tekevät sen täydelliseksi: koteloidut jarrut ... pehmeämmän ja matalamman jousituksen ... ohjauslaitteen iskunvaimentajan. Mutta Teidän on itse tutustuttava siihen ...”

Ilmoitussivu

KAHDEKSANSYLINTERINEN AUTO JATKAA VOITTOKULKUAAN.

Se seikka, että Pariisin moottorinäyttelyssä vuonna 1929 oli esillä 17 uutta kahdeksikkoa, todistaa selvästi, että kahdeksansylinterinen auto on yhä laajemmassa mittakaavassa saavuttanut yleistä tunnustusta. Se seikka taas, että Studebaker valmistaa ja myy enemmän kahdeksansylinterisiä vaunuja kuin mikään muu maailman autotehdas, todistaa puolestaan, että Studebaker'in tuotteet ovat pystyväisyydellään ja taloudellisuudellaan hankkineet itselleen maineen, joka on johtanut ne ensi sijalle muihin verrattuina.

Studebaker valmistaa nykyään kolmea eri mallia kahdeksikkoja, DICTATOR 8, COMMANDER 8 ja PRESIDENT 8. Studebaker'in 78 vuotinen kokemus laatutuotteiden valmistuksessa takaa niiden ensiluokkaisuuden.

Pääedustajia Suomessa :

KORPIVAARA & HALLA O/Y

Helsinki Itä — Heikinkatu 9.

Edustajia maaseudulla:

TURUN VOIMAVAUNU OY, Turku. — VIIPURIN VOIMAVAUNU OY, Viipuri. — TAMMERKOSKEN AUTO OY, Tampere. — JALO KUULA, Vaasa. — KOTKAN KONEPAJA OY, Kotka. — ORASMAA & HANHINEVA, Varkaus. — ARVI ANTTILA AUTOLIIKE, Lahti. — SISÄ-SUOMEN MOOTTORI, Jyväskylä. — PORIN SÄHKÖ- JA TELEFOONILIIKE, Pori. — VÄINÖ G. OLLIKAINEN, Hämeenlinna. — EINO CASTRÉN, Karihaara. — K. J. BLOMROS, Ahvenanmaa.

STUDEBAKER

Me kysymme

Nyt ovat kaikki Suomen Kuvalehden tilaajat saaneet vuosikirjansa. Se on täpö täynnä tietoja. Totuttaaksemme lukijoitamme käyttämään sen suuria tietoaarteita julistamme

»KYSY VIELÄ JOTAKIN»-KILPAILUN.

Ottakaa käsille Suomen Kuvalehden vuosikirja ja vastatkaa seur. kysymyksiin:

1. Missä kuussa solmitaan Suomessa enimmät avioliitot?
2. Kuinka suuri on gallon?
3. Mitä merkitsee »e pur si muove»?
4. Milloin voi pyjamassa ottaa vastaan vieraita?
5. Onko kirjanpitovelvollisten verovelvollisten annettava valtion tulo- ja omaisuusveroilmoituksensa viimeistään maalis- vai huhtikuun 15 p.?
6. Mitä merkitsee ajomerkkinä punainen ympyrä ja sen keskessä poikkipiena?
7. Mikä on koturni?
8. Mistä Whitehall on kuuluisa?
9. Mihin maahan siirtolaisuus Suomesta on suurin?
10. Montako kaupunkia on Suomessa?
11. Mitkä kirjat Suomen Kuvalehden tilaajat saavat tänä vuonna puoleen hintaan?
12. Milloin erosi Liettuassa Woldemarasin diktatuurihallitus?
13. Kuinka pitkä matka on 110 metrin aitajuoksussa lähtöviivalta ensimäiselle aidalle?
14. Kuka on Portugalin presidentti?
15. Mikä on Marokon pääkaupunki?
16. Kuinka suuri aikaero on Helsingin ja Viipurin välillä?
17. Mikä on touli?
18. Minä päivänä Kuru upposi?
19. Paljonko asukkaita oli Raumalla 31. XII. 1928?
20. Montako miestä 100,000 syntyneestä elää 90 vuoden ikään Suomessa?

Vastaukset näihin kysymyksiin on lähet. Veli Giovannille ennen huhtik. 20 p. Kuoreen paitsi osotetta on kirjoitettava: *Vuosikirjan kysymykset.* 100:lle oikein vastanneelle annetaan 50 mkan kirjat.

● Ken vielä ei ole saanut vuosikirjaansa, pyytäköön sitä siltä kirjakauppiaalta tai asiamieheltä, jolta on Suomen Kuvahden tilannut.

Kaikki vastaukset Suomen Kuvalehden vuosikirjassa

Ilmoitussica.

Muutamia somia ja mukavia

TÄYDENNYS-HUONEKALUJA

N:o 2058. *Pikkupöytä*, kovaksipuunattua punapyökkiä, korkeus 65 cm, levyn läpim. 60 cm. Hinta 600:—.

N:o 2157. *Pikkupöytä* Biedermeyer-tyyliä, korkeus 59 cm, levyn läpimitta 60 cm. Hinta: petsattua tammea 1,200:—, kovaksipuunattua koivua 1,500:—, mahonkia 2,100:—.

N:o 1919. *Tarjoilupöytä*, pyörillä, irtinostettavin tarjottimin ja alaslaskettavin sivulevyin, kork. 74 cm, tarjotin 63×42 cm, petsattua tammea. Hinta: 1,100:—.

N:o 1199. *Tarjoilupöytä*, sisäkkäin olevin 3:n tai 4:n pikkupöydin. Kork. 3-os. 69 cm, 4-os. 70 cm. Hinta: 3:os. koivua 360:—, tammea 475:—, 4-os. koivua 450:—, tammea 575:—.

N:o 1993. *Tarjoilupöytä* pyörillä, lasilevyin, korkeus 74 cm, levy 60×70 cm, kiilloitettua punapyökkiä. Hinta: 1,300:—.

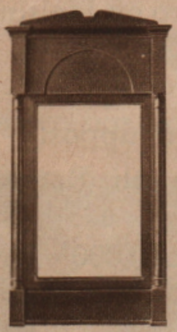

N:o 3518. *Peili* Biedermeyer-tyyliä somiste-upotuksin, korkeus 80 cm, lev. 40 cm. Hinta: kovaksipuunattua koivua 1,100:—, kiilloit. mahonkia 1,350:—.

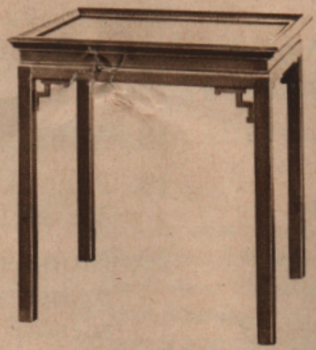

N:o 4348. *Pikkupöytä*, sopiva m.m. tee-, tupakka- tai kukkapöydäksi, koiv., korkeus 58 cm, levy 55×55 cm. Hinta: kiilloitettuna tai kovaksipuunattuna 630:—.

N:o 4316. *Pikkupöytä*, sopiva m.m. tee-, tupakka- tai sanomalehtipöydäksi, koivua, korkeus 58 cm. Hinta: kiilloitettuna tai kovaksipuunattuna 925:—.

Toispaikkakuntalaiset! Mainitkaa tilauksessanne kuvan numero!

N:o 2059. *Tupakkapöytä* alaslaskettavin sivulevyin, kork. 62 cm. Hinta: antiikkikäsiteltyä tammea 850:—, kovaksipuunattua punapyökkiä 900:—.

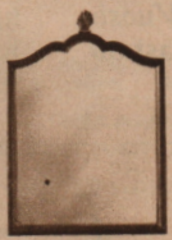

N:o 3519. *Peili*, kork. 55 cm, lev. 50 cm. Hinta: koiv. kiill. 375:—, kovaksipuun. 400:—, kovaksipuunatt. punapyökkiä 425:—.

TAVARATALO
Stockmann
HUONEKALUOSASTO

Oma työpaja: Keravan Puuseppätehdas

NELJÄSTOISTA VUOSIKERTA HELSINKI, MAALISK. 8 P. 1930

SUOMEN KUVALEHTI

PÄÄTOIMITTAJA L·M·VIHERJUURI UUDENMAANKATU 10

KANSALLISENA JUHLAPÄIVÄNÄ

Kalevalanpäivää vietettiin pääkaupungissa juhlamenoin, joista kaikille yhteinen osa suoritettiin Lönnrotin patsaalla. "Ylioppilaskunnan rakkaimpia velvollisuuksia on vuosittain kokoontua tämän patsaan ympärille tuomaan julki kunnioitustaan Kalevalalle ja sen mestarilliselle kokoojalle Elias Lönnrotille. (Maist. Salmisen puheesta.) Kuvassa Y. L. laulamassa.

MITÄ VIKAA MIESTEN PUVUISSA

Luin hiljattain Englannin lääkärikunnan tiedoituksia. Niissä tehtiin selkoa erilaatuisista viimeaikaisista tutkimuksista ja niistä tuloksista, joita oli saavutettu. Siinä käsiteltiin m. m. teollisuuden palvelukseen astuvien nuorten naisten ja miesten terveyttä ja ruumiinrakennetta. Tutkimuksissa oli johduttu siihen tulokseen, että nuorten naisten terveys oli parempi kuin miesten ja että he olivat ruumiillisesti yleensä paremmin kehittyneet kuin miehet. Samoissa tiedoituksissa tutkimuksia tehneet lääkärit väittävät, että suurimpana syynä miesten terveydellisen tilan huonommuuteen on heidän epäedullinen vaatetuksensa.

Maailman tilasto osoittaa, että poikalapsia syntyy vuosittain jonkin verran enemmän kuin tyttölapsia. Mutta poikalapset ovat jonkin verran hennompia ja arempia, joten kuolevaisuus näiden kesken on suurempi kuin tyttölasten keskuudessa. Ja näin jo kouluikään tullessa suhde on muuttunut siten, että tyttöjen lukumäärä on suurempi. Ja tämä suhde varmenee yhä myöhemmillä ikäkausilla, sillä miehet ovat työssään enemmän tapaturmille alttiita, ja taudit myöskin käyvät enemmän miesten kimppuun. Näin tietää siis tilasto kertoa.

Mutta oikeastaan vasta viimeisinä neljänäkymmenenä vuotena on naisten vaatetus suuresti muuttunut, varsinkin kun vertaa sitä juuri miesten vaatetukseen. Noin 1880-luvulla naisen pukuun tarvittiin vähintään 14 metriä villakangasta. Ajatelkaa mikä taakka hänellä oli kannettavanaan! Mutta tuon ajan naiset olivatkin sangen hentoja, ja he »pyörtyivät» usein, joten miehet saivat kantaa heitä käsillään.

Miehen vaatetus painaa nykyään noin seitsemän tai kahdeksan kiloa. Ja naisten vaatetuksesta on oikeastaan jäljellä vain kymmenes osa siitä, mitä se aikaisemmin oli.

Mies joutuu monella tavalla maksamaan hinnan raskaasta vaatetuksestaan. Tuon seitsemän kilon vaatetaakan kantamiseen tarvitaan myöskin tavallista enemmän energiaa. Samoin lämmön poistuminen ruumiista tuottaa hankaluuksia. Ja tällainen lämmön poisto on kuitenkin välttämätön, jotta luonnon määräämä ruumiinlämpö pysyisi normaalina.

Saksalainen lääkäri Friedberger on erikoisesti tutkinut ihmisruumiille niin tärkeiden ultraviolettisäteiden vaikutusta ihmisruumiiseen. Näissä tutkimuksissaan hän on tullut sellaisiin tuloksiin, että naiset voivat paljon suuremmassa määrässä käyttää hyväkseen näitä säteitä kuin miehet. Naisten vaatteet nimittäin laskevat lävitseen paljon helpommin nämä tärkeät säteet; samoin pääsee ilma paljon helpommin vaikuttamaan naisen ihoon, kun taas mies harvemmin on ilman vaikutukselle alttiina.

Olkoon muuten sivumennen mainittu, että näiden tärkeiden ultraviolettisäteiden vaikutusta on viime aikoina laajalti tutkittu ja on havaittu, että ne tunkeutuvat helpommin keinotekoisen silkin, hienon pumpulin ja pellavan kuin puhtaan silkin ja villan läpi. Jos vaate on värjätty tai ajan kellertämä, eivät nämä säteet pääse ollenkaan vaikuttamaan. Villa välittää vain puolet siitä mitä valkoinen pumpuli. Virkatut ja kudotut vaatteet ovat edullisimmat siksi, että ilma ja säteet pääsevät helpommin läpi.

Nainen on paljon paremmassa asemassa vaatetukseen nähden, sillä melkein kolmasosa hänen ruumiistaan voi helposti ottaa vastaan ilman ja ultraviolettisäteiden vaikutusta, jotavastoin miesten vaatetus on terveydellisessä suhteessa sangen haitallinen.

Tieteen varoitusääniä olisi tarkattava. Ja tällä kertaa nämä varoitusmerkit tiedoittavat, että elleivät miehet muuta vaatetustaan, niin hukka on edessä.

Talvemme on ankara, ja olemme tottuneet ajamaan vaatetta päällemme. Erääseen keuhkotautiparantolaan tuotiin yskäinen pikku tyttö, jonka ylle oli pantu m. m. seitsemän alushametta. Kun jokunen päivä oli kulunut, makasi tyttö vuoteessaan pieni paita yllä ja ohut viltti peitteenä huoneessa, jossa kaikki akkunat olivat auki, ja — yskä oli täydellisesti lähtenyt, ja terveys alkoi palata. Vaatteiden vähentäminen siis oli ollut tavallaan eduksi. Ei kai siitä mitään haittaa olekaan, kun se järkevästi tapahtuu.

Mutta miten oikeastaan voitaisiin miesten vaatetus pudottaa kahdeksasta kilosta vaikkapa vain kahteen kiloon?

Missä on uusi muoti tai — terve järki?

Rakas lähimmäinen.

Näköala Kaukolan harjulta.

Luonnon kauneutta ja historiaa

Suomen Kuvalehdelle kirjoittanut maisteri E. AALTONEN

Tammikuun 27 p:nä tänä vuonna kuoli Helsingissä vapaaherra Victor Eugen de la Chapelle, joka Tammelassa omisti Saaren ja Kankaisten kartanot. Ollen perheetön sammui hänessä lähin äidin puolelta oleva von Lepsin eli Lepsenin suku ja hänen edustamansa de la Chapellen sukuhaara. Kartanot siirtyivät insinööri Erik von Frenckellille. Testamentissaan teki vapaaherra de la Chapelle huomattavia lahjoituksia, m. m. Tammelan kunnalle 1/2 milj. mk. tuberkuloosityön edistämiseksi. Vapaaherra de la Chapelle oli m. m. suuri luonnon ystävä. Kannattaa tutustua hänen historialliseen kartanoonsa ja sen kauniiseen ympäristöön edes lyhyissä tuokiokuvissa.

Saaren vanha historiallinen kartano ja Kaukolan ylistetty harju Tammelassa kuuluvat erottamattomasti yhteen. Toisesta puheen ollessa täytyy toinenkin mainita. Toisen kauneutta ihasteltaessa ei voida toisenkaan ohitse viivähtämättä mennä. Neljän kilometrin pituudelta kiemurtelee kapea, mutta paikoin haaroitteleva havuharju järvien, salmien ja salolampien lomitse. Maantie katkaisee harjut jotenkin keskikohdalta, ja siinä, missä Kuiva- ja Pyhäjärviä yhdistävä salmi leikkaa maantien, on Saaren kartano. Sen alueeseen kuuluu suurin osa noista ihanista harjuista, joilla paikoitellen vielä kasvaa lehmus ja pähkinäpensas, puhumattakaan valtaisista hongista. Juuri

Saaren kartanon päärakennus.

se osa harjua, johon v. 1926 pystytettiin näkötorni ja joka ihanan näköalansa takia on saanut nimen Lounais-Hämeen helmi, on vuosikymmeniä ollut aivan koskemattomana.

Seudulla on omat muinaismuistonsa. Monet vesireitit yhtyvät täällä. Muinaishämäläiset laskettelivat veneillään virtoja alas Hattulasta päin Kuivajärvelle ja matkasivat sota-, kalastus- tai uudisasutusmatkoille Portaan kautta merenrannalle tai Loimijokea myöten Satakuntaan päin. Soutivat takaisin samoja reittejä myöten ja tapasivat toisensa Saaren mäellä. Kristinuskon sarastaessa Hämeen mailla saapui tänne otaksuttavasti joku munkkikin, joka rakensi yksinkertaisen puukirkon tuolle mäelle, mistä oli niin laaja näköala kolmen vesireitin suuntaan. Lieneekö lähellä oleva Papinlammikin saanut nimensä noina aikoina, ei tiedetä.

Kartanon viljamakasiini 1800-luvun alkupuolelta.

Mutta varmaankin Miekkainnokka; ehkä siellä on taistelussa heiluteltu miekkoja. Kulkutiet kuitenkin muuttuivat, kun ruotsalaiset valloittajat 1200-luvun loppupuoliskolla rakensivat Turun—Hämeenlinnan maantien. Saaren kirkko hävisi, kun uusi rakennettiin Portaan kylään. Jättiläiskoivut kasvavat nyt tasaisella kirkonkentällä. Eikä tarinan lisäksi ole kirkosta muuta tietoa kuin se, että mäen rinteestä, varmaan muinaisesta hautausmaasta, on löydetty ihmisenluita.

1600-luvun alussa perusti mäen alla olevaan talonpoikaiskylään Sääksmäen vouti itselleen säterikartanon. Yhdeksän sukua on sen jälkeen kartanoa hallinnut, muttei yhdenkään suvun miespuoliset jäsenet kahta polvea kauempaa. Kartanon traditsioneihin on lisäksi kuulunut, että ainakin kerran vuosisadassa on sitä kauan hallinnut pitkäikäinen leskirouva. 1600-luvulla liiviläinen aatelisrouva Anna Paikull, kartanon perustajan puoliso, yli 40 vuotta piti kartanoa miehensä kuoltua, ehtipä mennä toisenkin kerran naimisiin skotlantilaisen aatelismiehen Johnstonen kanssa ja lopulta 1660 lahjoitti kartanon valtaneuvos Lorentz Creutzille, kun tila muuten olisi peruutunut kruunulle. Vapaaherra Creutzilla oli aikanaan suurin maaomaisuus maassamme, väitetäänpä, ettei koskaan jälkeenkään olisi siinä suhteessa ollut Suomessa hänen voittajaansa. Creutzista on Tammelan kirkossa muistona hänen 1670 lahjoittamansa saarnatuoli, jonka kupolissa on vieläkin suvun vaakuna.

Suuressa peruutuksessa joutui Saari kuitenkin pois Creutz-suvulta ja muodostettiin ratsumestarin virkataloksi. Sen ensimmäinen haltija, ratsumestari Gerhard Fredrik Kuhlman, sai sen kuitenkin monen keinon kautta 1690

Oik. Vapaaherra Victor Eugen de la Chapelle.

Vas. de la Chapellen sukuvaakuna. Eteishallin peilin yläosassa.

Saaren kartanon sali.

Kartanon nykyinen päärakennus on 1800-luvun alulta. Se valmistui lopullisesti 1820. Se on vanhaan tyyliin mansardikattoinen, kuten kaikki muutkin kartanon rakennukset, olivat ne sitten 1700-, 1800- tai 1900-luvulta. Mutta siihen on sekoitettu myös uusklassillisia piirteitä: 4 pylvästä fasadiin. Se oli mainitun taiteellisen kapteeni Lepsenin toimenpidettä. Molemmissa päissä on ensin ollut matalammat siipirakennukset, mutta toinen näistä on sittemmin purettu. Rakennus on hirsinen, mutta ulkoa peitetty tiilillä, rapattu ja alkuaan maalattu keltaiseksi, vaikka sittemmin muutettu valkoiseksi. Viimeinen paroni laitatti rakennuksen sisältäkin upeaan kuntoon. Kalustosta mielenkiintoisin on kaunis, pohjoisranskalaisin maalauksin koristettu lipasto, joka tarinan mukaan pelastui sen laivan tehdessä haaksirikon, jolla ensimäinen Lepsen saapui Suomeen.

Monen taiteilijan nimi liittyy Saaren kartanoon. Tunnettu lintumaalarimme Magnus von Wright maalasi 1850-luvulla kauniin öljyväritaulun Kaukolanharjun maisemasta. Se on vieläkin Saaren kartanossa. Seuraavalla vuosikymmenellä teki tohtorinna Sofia Nordström kauniin maisemataulun Salmen suunpuolesta, taustalla kartano. Vihdoin osui tänne Albert Edelfeltkin. V. 1888 hän joutui naimisiin Ellen de la Chapellen, viimeisen paronin sisaren kanssa. Kerrotaan, että Edelfelt oli tutustunut tähän kauneudestaan kuuluun neitiin, jonka sanotaan tulleen palkituksikin Pariisin kauneuskilpailussa, maalatessaan hänen muotokuvaansa. Useina vuosina Edelfelt oleskeli sitten kartanossa saaden ympäristöstä aiheita maalauksiinsa. Tunnetuimmat näistä ovat idyllinen ja salotuntuinen taulu Kaukolanharjun tutusta näköalasta, josta muuten on hänen akvarellejaankin, talvimaisema Saaren kartanon ympäristöstä vanhoine taloineen ja Salmen siltoineen sekä Portaan kylästä heinään menevää mekkomiestä ja veräjää aukaisevaa poikaa kuvaava maalaus.

Täällä eli myös monet ajat Edelfeltin ainoa poika, iloluontoinen, hyväsydäminen ja kaunispiirteinen ylioppilas. Hänelle oli Saaren kartano aiottu, mutta kuolema tuli väliin.

Ja lopuksi vielä yksi »muinaismuisto». Sillan pielessä kasvaa kolme komeata koivua, tyveltään punertavat. Tarina tietää kertoa, että Suomen sodan aikana oli sillalla taistelu, jossa kolme meikäläistä upseeria kaatui. Heidät haudattiin sillan luo kedolle, ja kartanon väki istutti kummulle kolme koivua.

ankaralta Kaarle XI:ltä jälleen säteriksi, tosin varusvelvollisuutta vastaan. Hänen leskensä oli toinen pitkäikäinen rouva Saaren kartanossa: Elisabeth Pistolhjelm kuoli vasta 1742 92-vuotiaana, useita vuosia vävynsä, kapteeni Johan Borgströmin jälkeen, joka jonkin aikaa oli ennättänyt kartanoa hallita. Viimeksimainitun tytär oli naimisissa kapteenin, sitten everstin ja Savo-Karjalan maaherran Georg Henrik Wrightin kanssa. Hän eli vanhaksi, niin että hänen kaksi poikaansakin, joille hän oli kartanon antanut, ennättivät kuolla ja kartano joutui 1795 kokonaan suvusta pois. V. 1814 sen osti kapteeni Johan Wilhelm Lepsen. Hän oli vanhaa Itämerenmaiden aatelia (alkujaan von Leps), jonka jäseniä oli Kaarle XII:n ajoista ollut Suomessa. Hänen poikansa, myöskin kapteeni, Johan Reinhold Lepsen oli mainittava monitaitoisena miehenä. Oli soturi ja ottanut osaa Venäjän armeijassa 1814 taisteluihin Ranskaa vastaan, oli lueskellut Turun yliopistossa ja oli hovioikeuden auskultantti, osasi viittä kieltä, oli taitava piirtäjä ja arkkitehti. Hän kuoli kuitenkin aikaisin, ja hänen vaimonsa Elisabeth Baer, joka 17-vuotiaana jo oli joutunut naimisiin, eli 45 vuotta miehensä jälkeen. Hänen tyttärensä Julia meni 1851 naimisiin vapaaherra, senaatin esittelijäsihteeri C. V. de la Chapellen kanssa. Näiden poika V. E. de la Chapelle viljeli v:sta 1893 Saaren kartanoa sekä Kankaisten rustitilaa, joka jo 1600-luvulta lähtien oli kulkenut samassa omistuksessa Saaren kanssa vähäisiä poikkeuksia lukuunottamatta.

Kolmen suomalaisen upseerin hautamerkki.

STRINDBERGIÄ SUOMEN NÄYTTÄMÖILLÄ.
Yllä. Kansallisteatterin "Joutsikki"-esityksestä. Vas. Ruth Snellman ja Urho Seppälä "Joutsikissa".

Oik. Viipurin Työv. Teatterin "Pelikaani"-esityksestä: Ranghild Peitsalo (äiti) ja Arvi Tuomi (poika).

HUVINÄYTELMÄ KANSAN NÄYTTÄMÖLLÄ.
Rosi Rinne ja Einari Rinne näytelmässä "Köyhä kuin kirkon rotta". Oik. Einari Rinne paroonin osassa.

JAAKKO KORHONEN (vas.), näyttelijä.
Lausuntailta 7. 3. 30.

OSAKUNTAJUHLAT. *Savolaisen ja Karjalaisen osakunnan 25-vuotisjuhlilta, joiden kuluessa solmittiin ystävyyssopimus virolaisten osakuntien kanssa. Juhlapäivälliset ylioppilastalolla.*

HEIKKI PEURA
Kauppaneuvos. Rautalampi.
60 v. 7. 3. 30.

E. WAHLBERG
tuomari, hovioik. asessori. Pielisjärvi. 60 v. 6. 3. 30.

VÄINÖ SALMINEN
fil. tri. Helsinki.
50 v. 28. 2. 30

WOLD. BACKMAN
professori. Uusikaarlepyy.
60 v. 9. 3. 30.

JUHO KIPINÄ
Kirkkoherra. Pudasjoki.
60 v. 11. 3. 30.

EDV. KAUKOVAARA
rovasti. Lavia.
60 v. 8. 3. 30.

A. VAINIO
Konsuli. Turku.
50 v. 4. 3. 30.

K. H. AROLA
laamanni. Uusikaupunki.
60 v. 9. 3. 30.

N. HYÖKY
opettaja, kunnallismies.
Sysmä. 60 v. 10. 3 30.

PIKKU SIGRIDIN MUISTO – 100 MILJOONAN SÄÄTIÖ

Oik. Vuorineuvos F. A. Juselius.

Alla. Sigrid Juselius kuolinvuotenaan 1898.

Helmikuun 7 p:nä Porissa manan majoille mennyt vuorineuvos F. A. Juselius määräsi jälkisäädöksessään 100 miljoonaa markkaa säätiön perustamiseksi lääketieteellistä tutkimusta varten. Säätiö kantaa vuonna 1898 kuolleen vuorineuvos Juseliuksen tyttären Sigrid Juseliuksen nimeä. Lääketieteemme eturivin miehet ovat suurella ilolla tervehtineet tätä jaloa lahjoitusta, jolla tulee olemaan suorastaan käänteentekevä vaikutus maamme lääketieteelliselle tutkimukselle. Säätiö on tarkoitettu etupäässä kansamme elinvoimaa jäytävää keuhkotautia ja syöpää vastustaviin tutkimuksiin.

Oik. Sigrid Juselius pikkutyttönä.

Vas. ja alla. Sigrid Juseliuksen muistoksi rakennettu mausoleumi Porin hautausmaalla.

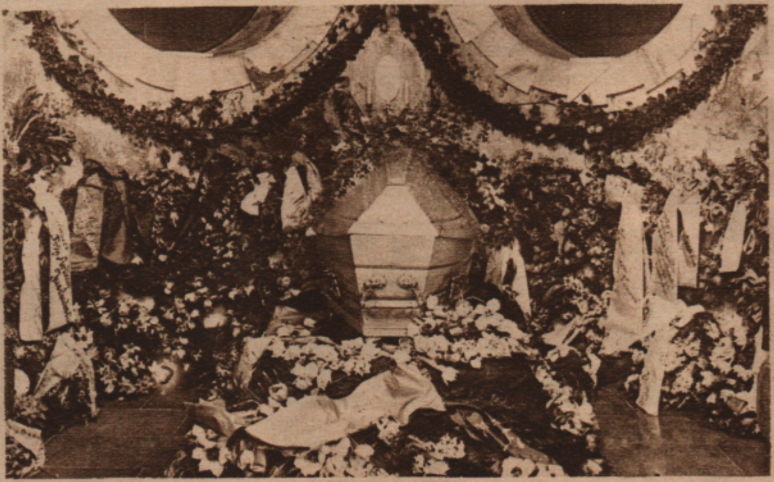

VOIMAKKAAT NYRKIT JA HYMYILY

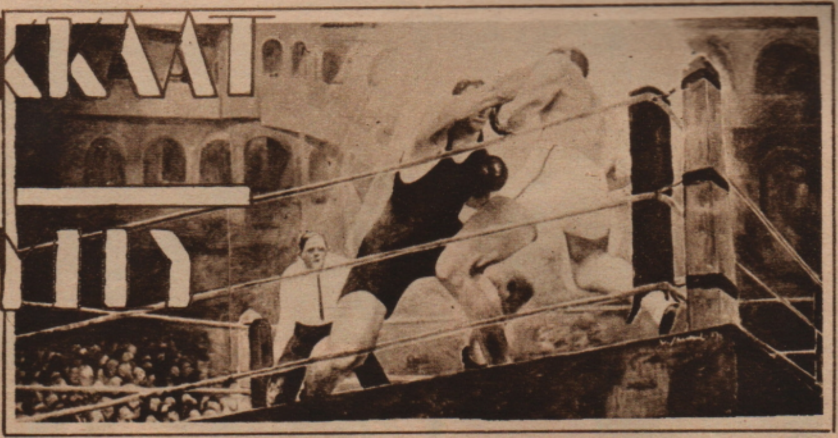

Suomen Kuvalehdelle kirjoittanut maisteri RAOUL af HÄLLSTRÖM

Ensimäisiä, jotka toivat nyrkkeilijän kirjallisuuteen, oli Jack London, jonka romaani »The play» (Leikki) ilmestyi v. 1904. Tästä kirjasta ei heti tullut tekijänsä suosituimpia — aihekin oli sangen epätavallinen, vaikka olihan totuttu siihen, että Jack London, kuten Klondyke-kertomuksissaan, kuvasi sellaisia aihepiirejä, missä alkuvoimaiset vaistot riehuivat ja missä oikeus oli voimakkaimman puolella. Tämä nuoren nyrkkeilijän lemmentarina on kuitenkin Jack Londonin aidoimpia, keskittyen kuvaukseen miehen ikuisesta taistelusta naisen ja uransa välillä.

Charmian Kittredge London kertoo suuressa miehensä elämäkerrassa, että Jack London oli hyvin innostunut tämän teoksen kirjoittamiseen, sillä kuten runoilija Keats hän rakasti rehellistä taistelua mies miestä vastaan. Hän ei ihannoinut nyrkkeilyä palkintojen vuoksi eikä raa'an voiman näytteenä, vaan sen tieteellisesti urheilullisen puolen takia. Tämä tyypillinen anglosaksilainen urheilumuoto oli hänestä rehellinen ja reilu vastakohtana muille kansallisille urheiluille — esim. härkätaistelulle —, joissa yleensä toinen puoli on jo ennakolta määrätty joutumaan tappiolle vastapuolen ylivoimaisen älykkyyden takia.

Jack London oli itsekin kuulunut nyrkkeilyklubeihin ja ottanut osaa moniin otteluihin, hän oli myös tutkinut nyrkkeilyä teoreettisesti ja kirjoitti sanomalehtiin nyrkkeilyselostuksia, joiden viisaasta asiallisuudesta ammattimiehetkin ottivat oppia. — Hänen romaaninsa sankari, Joe Fleming, on reipas ja yksinkertainen kunnon poika, joka elättää äitiään ja sisaruksiaan. Hän rakastuu hyvin kauniiseen tarjoilijattareen, joka pitää pojan urheilua raakana hommana ja pyytää häntä luopumaan siitä. Joe suostuu, mutta kerran hänen vielä täytyy saada nyrkkeillä ennen heidän naimisiinmenoaan. Tämän viimeisen ottelun kuvaa Jack London seikkaperäisesti, innostuneesti ja jännittävästi. Joe on hänen miesihanteensa, terve, voimakas, ruumis loistokunnossa, valkea iho peittää lihasten nerokkaan koneiston, suupielissä on poikamaisen hyvä hymyily, silmät ovat kirkkaat ja älykkäät. Hän on gentlemanni kiireestä kantapäähän, mies kaikessa täydellisyydessään. Hänen vastustajallaan sitävastoin on matala otsa, pistävät ja pienet silmät, paksu, härkämäinen niska ja eläimellinen ruumis. Hän on kauhean voimakas, mutta hymyilevä Joe torjuu hänen äkäiset hyökkäyksensä. Ottelu käy rajuksi, hirvittäväksi, Joe on voittamaisillaan, mutta silloin hänen jalkansa luiskahtaa liukkaalla lattialla, vastustaja käyttää hyväkseen hänen suojatonta tilaansa ja lyö hänet raivokkaalla

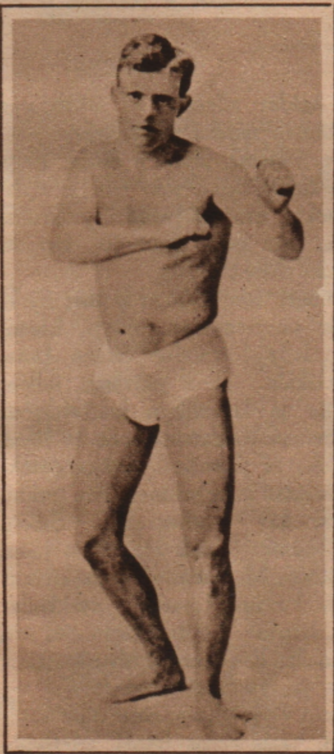

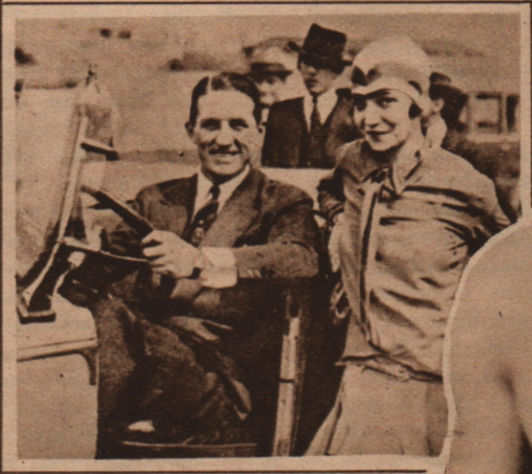

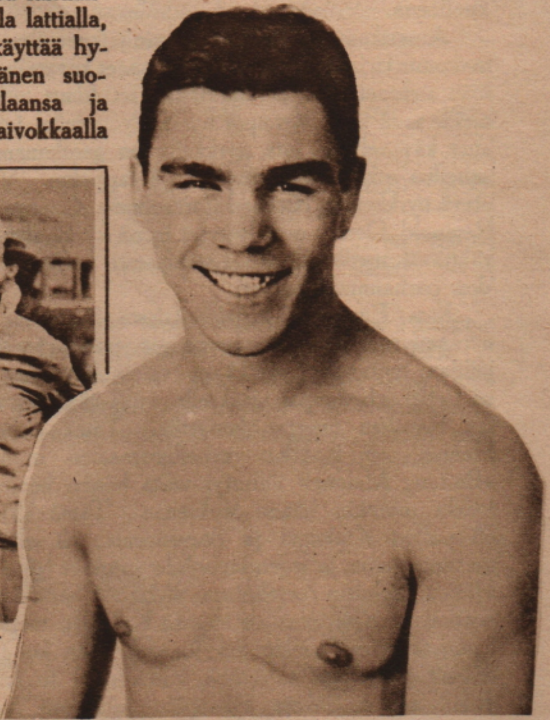

Jack London nyrkkeilijänä.

*

Ylh. Nyrkkeilyottelu.

Georges Carpentier ja rouva

*

Oik. Max Schmeling.

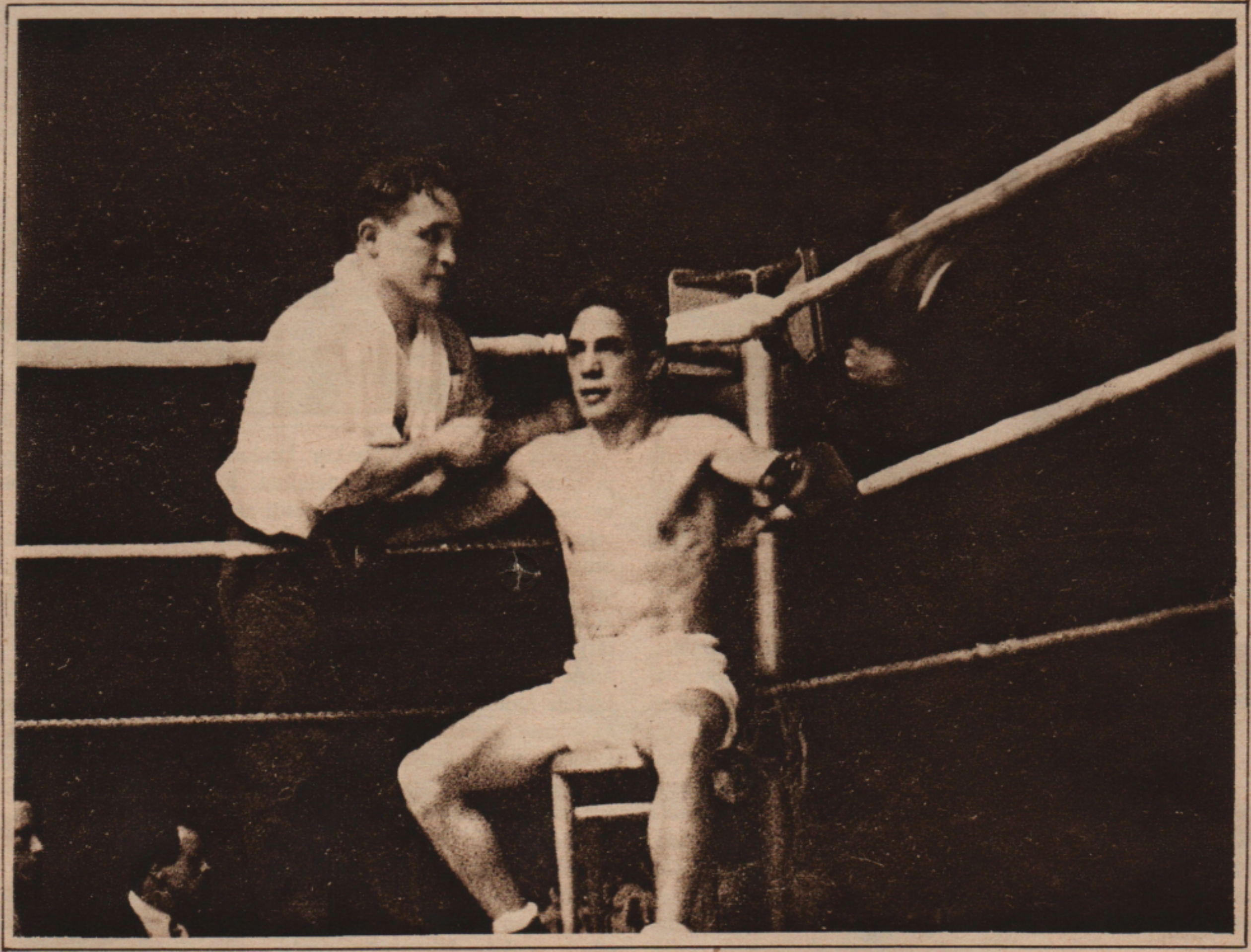

Nyrkkeilyottelusta: Lepohetki ottelun välillä. Valmentaja hieroo ja vilvoittaa ottelijaa.

leukaiskulla maahan. Joe kannetaan lavalta pois — kuolleena.

Amerikassa on Jack Londonin jälkeen ilmestynyt lukemattomia kirjailijoita, jotka ovat ottaneet kuvatakseen nyrkkeilijän sielunelämää, ja amerikkalaiset filmit ovat esittäneet meille mitä jännittävimpiä nyrkkeilyotteluita, joista melkein aina käy selville, että nyrkkeily on gentlemannien välistä urheilua eikä mitään järjestettyä tappelua. Valentino oli etevä nyrkkeilijä, Richard Barthelmess, George O'Brien ja Reginald Denny ovat luoneet hyviä nyrkkeilyfilmejä, jotka välittävät meille tämän tieteellisesti hallitun urheilumuodon parhaimmat puolet.

Kun Euroopan kirjallisuudesta haemme edustavinta nyrkkeilyromaania, löydämme sen erään ranskalaisen kirjailijan tuotannosta, mikä on varsin kuvaavaa sille intensiiviselle urheilunharrastukselle, mikä tällä haavaa kannustaa Ranskan nuorta älymystöä. Tämä kirjailija, Louis Hémon, on Ranskan urheiluromaanin uranuurtaja, ja »Battling Malone» ilmestyi vasta hänen kuoltuaan, kuten kaikki muutkin hänen teoksensa. Tämä kirjailija, jossa oli paljon Kiplingiä ja Stevensonia, oli eläessään täysin tuntematon, ja legendanhohde ympäröi hänen nimeänsä. Hänen kuuluisin romaaninsa, »Maria Chapdelaine», kuvaa ranskalaisten siirtolaisten elämää Kanadan metsissä. Siellä Louis Hémon itsekin eli ja siellä hän kuoli — hänen eräänä pyryisenä talviyönä kulkiessaan toverinsa kanssa pitkin rautatiekiskoja takaapäin hiljaisesti liukuva juna yllätti miehet ja ruhjoi heidät alleen. — »Olemme äkisti tuskallisen tietoisia tämän muukalaisen poissaolosta, jota kukaan meistä ei ole tuntenut ja josta emme tiedä mitään muuta kuin hänen tuotantonsa, nuo niin kirkkaat teokset, jotka kuitenkin nekin ovat käyneet mystillisiksi kaikesta siitä hiljaisuudesta, joka niitä ympäröi», kirjoitti eräs hänen kirjailijatoverinsa, Montherlant.

Battling Malone on nuori irlantilainen poika, nyrkkeilymaailman ihme. Hän on riemukas voittaja, kansojen epäjumala; eräs hieno lady huvittelee hänen kanssaan kuin hän olisi leikkikalu. Sinä päivänä, jolloin nyrkkeilijä joutuu tappiolle ja lapsellisen luottavaisesti saapuu ladyn luokse hakemaan lohdutusta, nauraa tämä häntä vasten naamaa. Poika ei ymmärrä mitään petoksesta, hänen mielensä on puhdas ja rehellinen, hän puhuu rakkauden velvollisuuksista, käy vaativaiseksi. Silloin nainen pelästyy ja surmaa hänet. Siinä olennaisin juoni Hémonin romaanissa »Battling Malone». Se on kuvaus nyrkkeilijän sielunelämästä, kuvaus Lontoon nyrkkeilypiireistä, jännittävä, terve, kirpeä. Louis Hémon ei ota nyrkkeilyä sensatsionin kannalta, hän ihannoi urheilijassaan ruumiinkulttuuria, sielullista ja fyysillistä terveyttä.

Nyrkkeilijän kansansuosio ei suinkaan aina riipu siitä, miten voittamaton hän on, vaan myös hänen miellyttävyydestään, hänen elämäntavoistaan ja hänen sisäisistä ominaisuuksistaan. Georges Carpentier on yhä vielä Ranskan suuri suosikki, huolimatta siitä, että hänet ovat

Dempsey ja muutamat muutkin voittaneet. Maailmanmestari Dempsey ei koskaan saavuttanut täydellistä suosiota — kun Tunney riisti häneltä tämän arvon, riemuitsi kansa. Sillä Tunneyssa ei ole Dempseyn raakuutta, Tunney on sympaattinen, todellinen gentlemanni. Hänen harrastuksensa eivät supistu verisiin otteluihin, hän tutkii Goetheä ja estetiikkaa. Ja Carpentier kuuluu suorastaan niinsanottujen »hurmaajain» piiriin. Hän on hymyilyllään voittanut paljon enemmän ihailijoita kuin nyrkkiensä voimalla. Hänessä yhtyvät ranskalaisten parhaimmat ominaisuudet, hän on velvollisuudentuntoinen, isänmaallinen ja hartaasti uskonnollinen — hänestä tiedetään, että hän harvoin lyö laimin messunsa. Parisilaiset vastaanottavat hänet reippain tervehdyksin hänen ottaessaan osaa näyttelijöiden välisiin autokilpailuihin tai hänen esiintyessään teattereissa. Sillä hänestä on nyt myöskin tullut taiteilija.

Näin kerran Carpentier'n nyrkkeilevän — revyynäyttämöllä. Siellä hän myöskin tanssi ja lauloi kupletteja. Beverley Nichols, lontoolainen journalistipoika, joka julkaisi elämänsä muistelmat 25-vuotiaana ja joka on ottanut urakakseen kirjoittaa nenäkkäitä kuvauksia kuuluisista henkilöistä, on myös kuvannut tämän saman revyyesityksen ja sanonut, että hänen oli sääli jazzia tanssivaa, kevytmielisiä kupletteja laulavaa ja sminkattua Carpentier'ta. Minusta hän ei ollut säälittävä lainkaan. Sillä hän ei koskaan alentunut sievistelemään, hän oli koko ajan oma itsensä, luonnollinen, reipas, hieman ujo ja ehkä hieman kömpelökin. Pääasia ei ollut mitä hän teki, pääasia oli että hän näyttäytyi yleisölleen — *ja hymyili.* Hymyillen hän nyrkkeilikin, ja pelkkää leikkiähän koko tämä nyrkkeily oli. Mutta kansa sai nähdä tämän symbolinsa, riemuiten tervehtiä hymyilevää nyrkkeilijää — omaa edustajaansa. Sillä Ranskan kansan symboli Georges Carpentier juuri onkin. Ja siitä hän itse on täysin tietoinen — muistettakoon hänen sanansa, kun hänen ottelunsa Dempseyn kanssa oli päättynyt hänen *knock out*'iinsa: »Sydämeni, sieluni, Ranskani oli sen iskun takana. En koskaan koko elämässäni ole iskenyt niin kovasti. Käteni murskaantui, ja kun hän ei kaatunut, niin sydämeni miltei murtui.»

Elämänsä toisen kovan kolauksen Carpentier sai kärsiä, kun Battling Siki, raivoava neekerinyrkkeilijä, löi hänet maahan. Tällekin ottelulle annettiin vertauskuvallinen merkitys — tämä oli muka enne siitä, että musta rotu pyrki valkoisen herraksi. Neekeri Siki, jonka kaunismuotoisessa eebenholtsiruumiissa kytivät rappeutuneet vaistot, oli musta piru, eläimellisyydessään voimakas, mutta henkisesti kehittymätön. Hänellä ei ollut kykyä vastustaa New Yorkin pahimpien roistokorttelien kiusauksia — hänen mieluisin oleskelupaikkansa oli »Pirunkeittiö», suurkaupungin huonomaineisin pesä, ja siellä hänet kerran ammuttiin kuoliaaksi keskellä katua. Tällaisen lopun sai musta Siki, joka lyötyään ranskalaisten vaalean ja kultivoidun sankarin oli lyhyen aikaa ollut kansan suosikki. Haaveiltiin silloin Suur-Ranskasta, jonka piti ulottua Englannin kanaalista Guineanlahteen; siksi mustaihoisiakin oli pidettävä maanmiehinä, ja heidän edustajaansa Sikiä juhlittiin. Mutta englantilaiset varoittivat: joka kerta kun musta mies lyö valkoisen, käyvät neekerit ja muut »värilliset» rodut uppiniskaisemmiksi ja vaikeammiksi pitää kurissa, ja lopulta menevät asiat siirtomaissa vallan hullusti, jos Carpentier—Sikin tapainen ottelu useita kertoja toistuu.

Nyrkkeilyhansikkaita matkalla kilpapaikalle.

Nyrkkeilyottelu ei ole ainoastaan urheilullinen kysymys, sillä voi myös olla tärkeä ulkopoliittinen merkitys. Ja miten onkaan esim. Max Schmeling, Saksan voittoisa raskaansarjan nyrkkeilymestari, käynyt symboliksi koko uudelle, toimintatarmoiselle ja elpyvälle Saksalle! Hänen äskettäin New Yorkissa saavuttamansa *knock out*-voitto baskilaisesta Paolinosta oli sensatsionikuvausten aiheena maailman kaikissa lehdissä. Max Schmeling on nuoren Saksan epäjumala, hienot kuvalehdet julkaisevat tuhkatiheään hänen kuviansa, kuuluisimmat taiteilijat, kuten Ernesto de Fiori, Renée Sintenis ja George Grosz, ovat ikuistaneet hänen piirteensä ja uhkaavan taisteluasentonsa. Hän on miellyttävä nuori poika, joka lyö hirveän kovaa. Hänen terveen poikamainen naurunsa ja hänen vinot, siristävät kissansilmänsä ovat yhtä kuuluisat kuin Carpentier'in hymyily.

Nyrkkeilyotteluita pidettiin ennen raakana huvituksena — nykyään ne ovat hienojen seurapiirien mieluisinta ajanvietettä. Parisissa ovat Ranskan kuuluisin naisrunoilija kreivitär de Noailles, herttua de Rohan ja kirjailija Tristan Bernard mukana jokaisessa paremmassa nyrkkeilytilaisuudessa. Berlinissä on Max Schmeling yhtä suosittu seuraelämän kutsuvieras kuin entisen kruununprinssin nykyisin täysikasvuiset pojat. Ja Palm Beachin kylpyrannalla Floridassa ovat dollarikuninkaat ja heidän prinsessansa keksineet uuden piristävän huvituksen, jonka nimi on Boxing Tea: heidän juodessaan iltapäiväteetänsä on tanssiparin sijasta järjestetty nyrkkeilyottelu. Orkesterin säestyksellä, teetä ja cocktaileja nautittaessa ihaillaan asiantuntemuksella miesten nyrkiniskuja — ja voittajan hymyilyä.

Voimakas mies on jälleen hyväksytty päivän sankariksi.

Suomalaiset sotilashiihtäjät Norjassa

Suomen sotilaspartio matkalla.

Alla. Suomen joukkue saapuu perille kuudentena. Yhtä hiihtäjistä, joka oli pahoinvointinen, täytyi toisten tukea. Kuvassa vasem.: majuri Rosenbröijer ottaa partion vastaan.

Alla. *Norjan kuningasperhe seuraamassa kilpailuja.*

Holmenkollenin hiihtomäki. Kaavakuva sotilaspartioitten matkasta. Taulut merkitsevät paikkoja, joiden kautta hiihtorata kulki.

Yllä. Saarten väestö täyttää rekensä ruokatarpeilla ja rehuilla.

"VIENTIÄ JA TUONTIA"

Helmikuun 27:n päivän aamuna lähti Sampo viemään ruokatarpeita, rehuja, y. m. Suursaareen, Seiskariin ja Lavansaareen, sekä toi tullessaan Lavansaaresta takavarikoitua pirtua 9,660 litraa.

Valok. Martti Aaltonen.

Seiskarilaisten tyhjiä rekiä odottamassa lähetyksen tuloa.

* * *

Vas. "Lavansaarelaista tulenarkaa", joka otettiin takavarikkoon, kaikkiaan 9,660 litraa.

KAPALOVAATTEET KELTAISESSA LINNASSA

Kapalo-asiamme "keltaisessa linnassa". — Äiti, joka raskaalla mielellä oli ajatellut yhdettätoista pienokaistaan, silitti kädellään hellästi pehmeätä flanellinuttua, muistellen, ettei kellään edellisellä lapsella ollut näin kauniita vaatteita ollut. — Kaksinkertainen lahja. — Rouva Tarmoinen verottaa vanhojapoikia.

Jopa nyt jotakin! Ettäkö oikein lakia ja asetuksia? Kirjoittaessani Suomen Kuvalehden viime numeron Naisten nurkassa ollutta kirjoitusta »Onnellisen lapsen hymy» kehoituksineen perustamaan kapalo-ompeluseuroja, ei minulla ollut heikointa aavistustakaan, että sitä vielä käsiteltäisiin maan Hallituksessa.

Toivorikkaana kirjoitin kehoitukseni toista kuukautta sitten, mutta kun en nähnyt sitä julkaistuna lehdessä, alkoi uskoni asian onnistumiseen horjua. Sain sitten hämmästyksekseni kuulla, ettei tällaista keräysluontoista kirjoitusta saanut julkaista ilman »asianomaista» lupaa ja että anomus asiassa jo oli jätetty Sisäasiainministeriöön. Tiesinhän, että elämme hyvin järjestetyssä yhteiskunnassa, vaan en ymmärtänyt kapalolapsista kirjoittaessani, että ilman lupaa julkaisemalla vaatimaton kehoitukseni olisi Kuvalehti rikkonut valtakunnan lakia ja asetuksia vastaan. Onneksi viisaammat sen oivalsivat, ja minäkin ymmärrän sen nyt, kun syy minulle selitettiin.

Lupa saatiinkin, koska, kuten asiakirjasta selviää, »Sisäasiainministeriö on tämän anomuksen käsitellyt ja katsoo, ettei ole laillista estettä yksinomaan hyväntekeväisyystarkoituksessa eri paikkoihin valtakunnassa ehkä syntyvien kapalo-ompeluseurojen valmisteiden välittämiseen».

Voimme siis hyvällä omallatunnolla perustaa »n. s. kapalo-ompeluseuroja ensimmäisten vaatekappaleiden valmistamiseksi köyhille vastasyntyneille lapsille». Uskon monen siihen jo ryhtyneenkin tämän painosta ilmestyessä.

Haastattelin äskettäin tuttavaani diakonissaa, jonka tiesin palvelleen seurakuntasisarena pohjoisessa lähellä itäistä rajaseutua. Tiedustelin häneltä oloista köyhissä kodeissa ja etenkin kapalolasten vaatetuksesta. Sisar kertoi, että olot tässä suhteessa näillä syrjäisillä seuduilla ovat äärettömän puutteelliset johtuen köyhyydestä ja valistumattomuudesta. Joskus oli aivan neuvoton, kun ei ollut mahdollisuutta antaa apua. Suuri oli sentähden hänen ilonsa, kun Helsingistä kerran saapui melkoinen lähetys kapalovaatteita jaettaviksi suurimmassa puutteessa oleville. Samaten tulivat Vaasasta säännöllisesti joka kevät ja joulun edellä erään kapalo-ompeluseuran työn tulokset. Sisaren silmät loistivat hänen kertoessaan, kuinka sanomaton hänen ilonsa oli saadessaan jakaa näitä vaatteita huolten painamille äideille. Sisar kertoi äidille, miten hyvät naiset olivat vaatteita ommellessaan rakkaudella ajatelleet hänen pienokaistaan. Ja äiti, joka hetkistä aikaisemmin oli raskaalla mielellä ajatellut yhdettätoista lastaan, silitti kädellään hellästi pehmeätä flanellinuttua muistellen, ettei kellään edellisellä lapsella ollut näin kauniita vaatteita ollut. Helposti voimme kuvitella, kuinka isä, katsellessaan kehdossa makaavaa, röyhelöön puettua vauvaansa, nimitti sitä »prinsessaksi» ja tuumi varmaan mielessään, että mikähän siitä lapsesta vielä tulee, kun jo näin nuorena on hyvien ihmisten mielessä.

Vielä sisar liikutettuna kertoi, miten suuriarvoista sisarelle on saada kokea, ettei ole yksin työssään, vaan tietää, että monet lämminsydämiset naiset tahtovat häntä auttaa työssä äitien ja lasten hyväksi. Silloin hänkin taas jaksaa suuremmalla rohkeudella tarttua työhönsä eikä enää tunne yksinäisyyttään raskaana.

Täten on kapalo-ompeluseurojen lahja kaksinkertainen: se on lahja jakajalle ja vastaanottajalle.

Oli mielenkiintoista saada kuulla sisaren jakaja-ilosta ja äitien onnesta heidän kuullessaan ja nähdessään, että heitä muistetaan rakkaudella.

Odotamme, että kätilöt ja sisaret pian meille kirjoittavat kertoen työstään ja oloista seuduilla, jonne kapalovaatteita kipeästi tarvittaisiin. Luonnollisesti on niitä paikkakuntia muuallakin kuin saloseuduilla ja pohjoisessa; ehkäpä niitä on lähimmässä ympäristössämme. Kun saamme tietoja näistä, ei varmaankaan tule olemaan puutetta naisista, joilla on tarmoa ja hyvää tahtoa työskennellä kapalo-ompeluseuroissa.

Tapasin myös eräänä päivänä nuoren rouva Tarmoisen, joka kehoituksestani oli ryhtynyt puuhaamaan kapalo-ompeluseuraa. Sydämensä kyllyydestä hän kertoi, miten ompeluseura jo oli saanut lahjoituksen hänen enoltaan... »Ajatteles että eno, joka vanhanapoikana ei mailmassa pelkää mitään niin paljon kuin pikkuvauvan suloista avunhuutoa 'nnää nnää', hän lahjoitti auliisti rahaa kokonaisen flanellipakan ostoon. Riemastuin lahjasta niin, että kiepsahdin häntä kaulaan. Ja kun ompeluseurassa kaikkien iloksi kerroin lahjoituksesta, sanoi rouva Vuorimaa, jolla on niin hyvä 'supliikki', että »taitaa tämä nyt olla sitä vanhanpojan veroa, josta sanomalehdissä on niin paljon kirjoitettu.»

Paitsi viime numerossa kapalo-ompeluseurojen jäsenille lupaamiamme poikkeuksellisia palkintoja, uskallamme nyt, kuultuamme seurakuntasisaren selostuksen, vielä kehoituspalkintona mahdollisesti luvata jakajasisaren ilosta säteilevän katseen.

I. S.

Puheenaolevaa asiaa koskevat kirjeet on osoitettava Suomen Kuvalehdelle ja kuoreen on paitsi osoitetta kirjoitettava sana »Kapalovaatteet».

Suomen kaunen myyjätä

Kuva 30. Helsinki.
Stockmannin tavaratalo.

Kuva 31. Helsinki.
Stockmannin tavaratalo.

Kuva 32. Helsinki.
Stockmannin tavaratalo.

Kuva 33 (oik.).
Kemi.
T:mi S. Honkanen.

Kuva 35. Uusikaupunki.
Laina Raevaaran kangaskauppa.
Kuva 43 (alla). Helsinki.
Hakaniemen Vaatetuskauppa.

Kuva 36. Merikarvia.
V. Forsgrenin kauppa.
Kuva 44 (alla). Helsinki.
Maanviljelijöiden Maitokeskus.

Kuva 37. Uuras.
A. Kokon liike.
Kuva 45 (alla). Viipuri.
T:mi Anna Alatalo.

Kuva 38. Forssa.
Osuusliike Tammi.
Kuva 46 (alla). Turku.
Ellen Hammströmin kenkäkauppa.

r

Julkaisemme tässä uuden sarjan myyjättäriä, no:t 29–54. Ensi numerossa vielä uusi sarja, jonka jälkeen julistetaan lukijoille äänestys, Seuratkaa tarkoin ja valitkaa vielä tarkemmin!

Kuva 40. Helsinki. Nissenin kahvikauppa.

Kuva 41. Porvoo. Kukon liike.

Kuva 42. Turku. Varsinais-Suomen Kirjakauppa Oy.

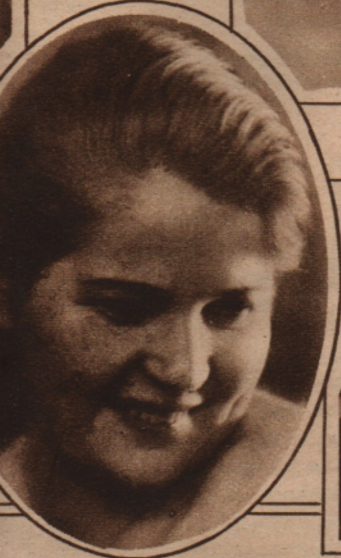

Kuva 34. Käkisalmi.

Kuva 39. Hirsilä. Osuuskauppa.

Kuva 53. Turku.

Kuva 54. Helsinki. Wulffin Paperikauppa.

N:ot 50, 51 ja 52 (alla). Helsinki, Turku, Helsinki.

Kuva 47. Ikaalinen. Osuuskauppa.

Kuva 48. Lahti. Vuorisen muotiliike.

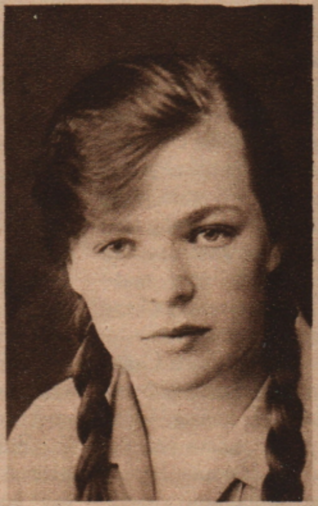

Kuva 49. Uuras. Viipurin Osuusliike.

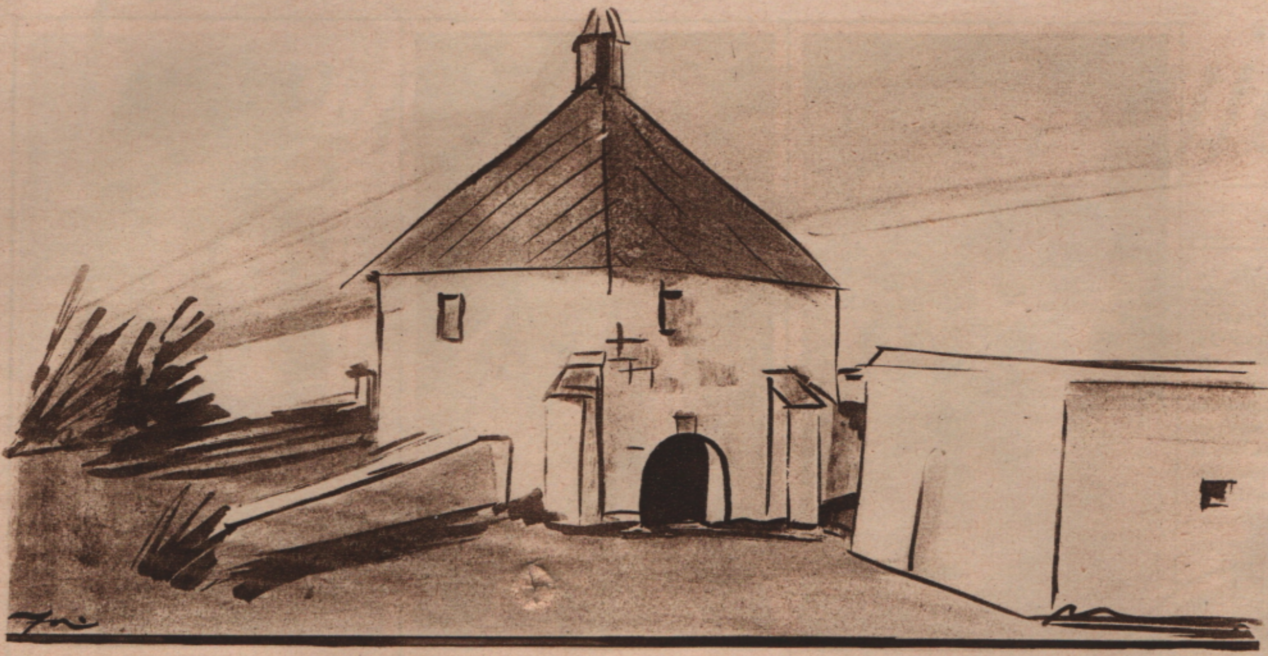

SUOMALAINEN »RAUTANAAMIO»

Suomen Kuvalehdelle kirjoittanut ARNE HAAPAKOSKI

Salaperäisestä »Rautanaamiosta», Ludvig XIV:n aikuisesta ranskalaisesta valtiovangista, on paljon puhuttu ja kirjoitettu. Historioitsijat ovat esittäneet hänestä erilaisia arveluja, romaanikirjailijoille hän on ollut kiitollisena aiheena, ja onpa äskettäin tehty samaisesta aiheesta vauhdikas elokuvakin.

Mutta monikaan ei enää tiedä, että meillä Suomessakin on aikoinaan ollut samantapainen salaperäinen vanki, joka eli ja kuoli tuntemattomana, vaikka hänellä ei ollutkaan naamiota kasvoillaan.

Tämä salaperäinen tuntematon on elänyt 1700-luvun lopulla ja 1800-luvun alkupuolella Käkisalmen linnan vankina. Hänen aikaisemmista vaiheistaan, hänen nimestään ja rikoksistaan ei ole mitään varmaa tietoa säilynyt jälkipolville, vaikka oikeusviranomaisten on kaiketi aikoinaan täytynyt tietää ainakin syy, miksi hänet tuomittiin elinkautiseen vankeuteen Käkisalmen linnan maanalaisiin onkaloihin.

Vanhojen perimätietojen lisäksi on meillä vain yksi tarkempi kirjallinen kuvaus tästä salaperäisestä vangista. Venäläinen kielentutkija Jakov Grot, joka oli professorina Helsingin yliopistossa 1800-luvun puolivälissä, teki matkan maamme halki Laatokanjärveltä Tornionjoelle ja kertoo matkakirjassaan m. m. Käkisalmen tuntemattomasta vangista. Hänen teoksensa mukaan on myös C. A. Gottlund Suomi-lehdessään v. 1848 kirjoittanut samasta asiasta.

Tutkiessaan Käkisalmen kaupunkia ja linnaa Grot sai oikeuden käydä katsomassa myös linnassa olevia vankeja. Erikoisesti kiinnittivät hänen huomiotaan linnan maanalaisissa kopeissa olevat n. s. kuolemaantuomitut vangit, joiden joukossa oli ollut myös tämä salaperäinen tuntematon. Hän kuvaa näitä vankikoppeja seuraavaan tapaan: Kopit sijaitsevat linnan syvimmissä kerroksissa, n. s. pesälinnan osassa. Ne ovat aivan pieniä, tuskin paria metriä kumpaankin suuntaan. Auringonvalo ei koskaan pääse pilkistämään näihin kamaliin onkaloihin, joiden kiviset seinät ovat kosteat ja homehtuneet. Ilma on niissä suorastaan tukahduttavaa. Se vähäinen tuulahdus, joka kerran päivässä pääsee koppiin vartijan tuodessa ruokaa vangeille, ei sanottavasti pysty ilmaa puhdistamaan. Nämä elinkautiset vangit ovat täydellisesti eristetyt muusta maailmasta. Kukaan lukuunottamatta vartijaa ei pääse heitä katsomaan. Nämä onnettomat ovat tuomitut ikuiseen pimeyteen kosteissa, inhoittavissa kopeissaan. — Tuntematon vanki ei enää siihen aikaan ollut Käkisalmen linnassa, mutta joka tapauksessa Grot puhuu hänessä ja hänen myöhemmistä vaiheistaan, nähtävästi sikäläisten silminnäkijäin kertomusten perusteella.

Tuskin olisi tämä elinkautinen vanki koskaan päässyt päivän valoon, ellei onnellinen sattuma olisi tullut hänen avukseen. Kun keisari Aleksanteri Suomen-matkallaan kävi Käkisalmen linnassa, tahtoi hän myös nähdä vankeja ja tiedustella itsekultakin hänen rikoksiaan, mahdollista armahdusta varten. Niin tuli hän myös tuntemattoman vangin luo ja kysyi hänen nimeään sekä minkä rikoksen vuoksi hän oli joutunut tänne kurjaan vankeuteen. »En voi sitä sanoa näiden vartijoiden kuullen, armollinen hallitsija», oli vanki vastannut. »Vain yksin teille voin sen kertoa, kun ei kenenkään muun korva ole kuulemassa.»

Silloin oli keisari käskenyt vartijoiden ja seurueensa poistua, jääden kahden kesken vangin kanssa. Mitä vanki nyt kertoi keisarille, mitä kamalia salaisuuksia hän paljasti, siitä ei kenelläkään muilla paitsi keisarilla ollut tietoa. Pitkän aikaa viipyi keisari kuitenkin vangin luona, ja kun hän viimein palasi, oli hänellä kyynelet silmissä.

Palattuaan seurueensa luokse keisari kutsutti vankilan päällikön eteensä ja käski tämän laskea tuntemattoman heti vapauteen kuitenkin sillä ehdolla, ettei hän koskaan saisi poistua kaupungin ulkopuolelle. Lisäksi määräsi hän, että vangille oli myönnettävä elinkautinen elatus valtiolta.

Tämä keisarin määräys pantiin heti täytäntöön, ja vanki tuotiin ulos kopistaan, jossa hän jo yli kolmekymmentä vuotta oli saanut virua. Voimme kuvitella, miltä hänestä tuntui päästyään taas päivän valoon niin pitkän ajan jälkeen. On ymmärrettävää, että oltuaan niin kauan pimeydessä hänen silmänsä eivät enää kestäneet päivänvaloa, vaan pian vapauteen päästyään hän kadotti näkönsä ainiaaksi.

Hän asettui asumaan pieneen, häntä varten varattuun taloon Käkisalmen kaupungissa, jossa hän sitten hiljaisuudessa ja rauhassa saikin viettää elämänsä loppuvuodet, saaden kaupungilta sen pienen vuotuisen eläkkeen, jonka keisari oli hänelle määrännyt.

Kaupungissa kierteli kaikenmoisia salaperäisiä huhuja tästä nimettömästä. Puhuttiin, että hän oli joku ylhäinen venäläinen aatelismies, ehkäpä keisarin sukulainen, joka oli tehnyt hirveän rikoksen. Toiset tiesivät hänen olevan suorastaan entisen kruununtavoittelijan, joka hiljaisuudessa oli kuljetettu tänne Suomen vankilaan, tai sanottiin hänen olleen kauhean murhamiehen, joka oli tappanut kymmeniä ihmisiä ja sen takia tuomittu elinkautiseksi vangiksi. Todellisuutta ei kuitenkaan kukaan tiennyt, enempää kuin hänen nimeäänkään.

Yleisesti sanottiin häntä kaupungissa »nimettömäksi». Hänen luonaan kävi usein uteliaita kaupunkilaisia, jotka koettivat urkkia joitakin tietoja hänen menneisyydestään, mutta tuloksetta. Koskaan ei »nimetön» kertonut mitään kenellekään. Hän oli yhä sama salaperäisyyden verhon peittämä tuntematon, jollainen hän oli ollut jo vankina ollessaan.

Vähitellen alettiin kaupungissa tottua häneen. Ihmiset lakkasivat pelkäämästä häntä, ja osoittivatpa monet hänelle suorastaan myötätuntoakin, antaen hänelle pieniä lahjoja ja kestiten häntä. Mielellään ottikin »nimetön» vastaan hänelle osoitetun hyvyyden. Hän vieraili hyväntekijöittensä luona, oli ystävällinen ja puhelias, mutta vaikeni aina visusti entisyydestään. Ei vahingossakaan hän maininnut sanaakaan menneestä elämästään, ei rikoksistaan eikä nimestään.

Lähes viisitoista vuotta tämä tuntematon eleli sitten kaupungissa, nauttien viimeiseen asti kaupunkilaisten myötätuntoa. Sokeana, harmaantuneena vanhuksena nähtiin hänen keppiinsä nojaten usein vaeltelevan kaupungin kaduilla tai istuvan linnan raunioituneilla muureilla.

Varsin mielellään hän istuskeli juuri linnan lähistöllä ja syötteli kyyhkysiä tai jutteli ympärilleen keräytyneiden lasten kanssa. Ehkäpä vetivät menneisyyden muistot häntä entisen vankilansa lähistölle. Ehkä hän muisteli monesti noita pitkiä pimeitä vuosia, jotka hän oli viettänyt linnan maanalaisissa onkaloissa.

Tämä onkin lyhyesti kerrottuna tarina suomalaisesta »Rautanaamiosta», Käkisalmen linnan tuntemattomasta vangista, jonka koko elämä verhoutui niin läpäisemättömään salaperäisyyden huntuun.

Ehkä oli hän todella joku vaarallinen keisarin vihollinen tai rikoksistaan kuuluisa pahantekijä, sitä emme tiedä, mutta kolmenkymmenen vuoden oleskelu Käkisalmen linnan maanalaisissa vankikopeissa oli varmasti riittävä rangaistus hänelle, olivatpa hänen rikoksensa sitten kuinka suuret tahansa.

Päivä kansanopistossa

Kansanopistot muodostavat maassamme varsin huomattavan tekijän nuorison kasvattajina ja opettajina. Vaikka niiden saama valtioapu usein on hyvin pieni, pidetään niitä yllä yksityisvaroin tavattomalla sitkeydellä ja uhrautuvaisuudella — eikä turhaan, sillä miltei kaikissa kansanopistoissa on oppilasmäärä täysilukuinen. Julkaisemme näillä sivuilla tällä kertaa eräitä kuvia Karhumäen kristillisestä kansanopistosta Lapualla. Valok. E. Hilli.

Vas. Karhumäen kristillinen kansanopisto.

Opiston opettajakunta (vas. oikealle): pastori ja rouva Lammi, opettajapari Rapola, opettajat Koivusalo ja Korpivaara.

* *

Vas. Opiston johtaja, pastori Lammi saa opettajavirkansa ohella hoitaa muitakin tehtäviä: läheisen talon vauva kastetaan.

* *

Soik. Kansanopiston herännäispukuinen oppilas, joka on saapunut Amerikasta asti.

Tytöt käsityötunnilla.

Ylh. oik. Henkisen ravinnon ohella tarjotaan ruumiillistakin ravintoa, joka nautitaan yhteisen pöydän ääressä.

Soik. Kaikkien tuttu kouluneuvos Reima on saapunut vierailulle ja puhuu oppilaille.

Vas. Karhumäen kansanopiston vahtimestari, joka monta kertaa on pelastanut opiston tulen tuhoilta hädän tullen soittamalla tätä opiston komeata tuntikelloa.

Oik. Oppilaita on opistossa läheltä ja kaukaa, tyttö Amerikasta asti, poika Lapualta.

Alla: Opiston toveripäiviltä, joille saapuu vanhempaakin väkeä penikulmien päästä.

115,000 PUHELIMEN MAA

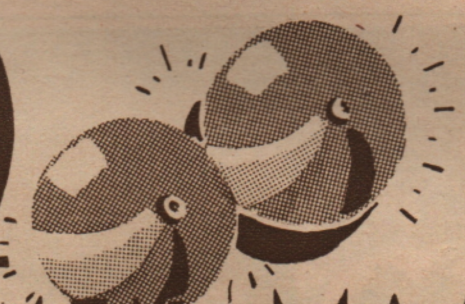

Oli hyvä, etten sentään enempää myöhästynyt, sanoi eräs hyvätuulinen isäntä, joka oli juossut junalle ja jonka nenän edestä juna pääsi lähtemään. Jos Elisha Gray on ollut yhtä huumorintajuinen mies, niin on hän lohduttanut varmaan itseään samalla tavalla, kun hän v. 1876 helmikuun 14 p:nä Washingtonissa jättäessään patenttianomusta puhelinkoneelleen sai kuulla, että vain kaksi tuntia aikaisemmin samana päivänä oli herra Aleksander Graham Bell jättänyt aivan samanlaisen patenttianomuksen. Hyvä, ettei sen enempää myöhästynyt! Tästä myöhästymisestä oli kuitenkin seurauksena, että herra Belliä pidetään puhelimen keksijänä, minkä keksinnön arvo jostakin suuttuneesta puhelimenkäyttäjästä on tuntunut välistä melko epäilyksenalaiselta. Kaikkia keksinnöitä voidaan käyttää sekä hyvään että pahaan. Suurin piirtein katsoen voidaan pitää puhelinta sangen hyödyllisenä keksintönä, joka on edistänyt ihmisten kanssakäymistä ja yhteyttä enemmän kuin moni muu viimeaikainen keksintö.

Suomi on aina ollut hanakka uusiin keksintöihin, varsinkin jos niistä voi olla käytännöllistä hyötyä. Viisi vuotta senjälkeen kuin ensimmäinen puhelinkeskus oli avattu Bostonissa, avattiin puhelinkeskus Helsingissä kesäkuussa ja samana vuonna vielä Turussa, Viipurissa, Tampereella, Vaasassa, Oulussa ja Raumalla. Senjälkeen on puhelimia kiinnitetty yhä useamman talon seinään maaseudullakin, niin että meillä on nykyään maassamme n. 1,800 puhelinkeskusta, ja ne välittävät puheluita kaikkiaan n. 115,000 puhelintilaajalta. Puhelimesta on meidän pitkien välimatkojen maassa tullut välttämättömyys, vaikka tietysti on joukossa sellaisia, jotka ovat menneet »muodin mukana», kuten sekin mies, joka lausui, kun oli saanut puhelimen seinäänsä:

— Nyt on sitten kone, kun olis vielä kelle soittais!

Naisistamme sanotaan, ettei heille tule pulaa, kelle soittaa. Onhan tunnettua, että nainen ei voi nähdä puhelinkonetta soittamatta jollekulle. Ja sellainen »joku» aina keksitään.

Puhelimen käytössä on Suomi monessa suhteessa erikoinen maa. Puhelimen yleisyy-

Maksut 2,000 puhelusta.

Puhelimien lukumäärä eri maissa 100 asukasta kohti.

PUHELIMIEN LUKUMÄÄRÄ PÄÄKAUPUNGEISSA 100 ASUKASTA KOHTI

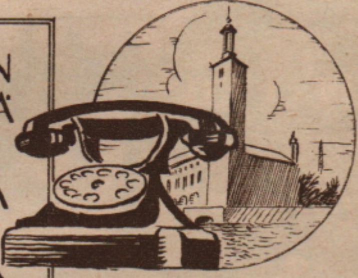

Tukholma 28.9

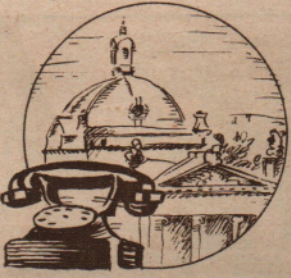

Oslo 16.9

Kööpenhamina 16.4

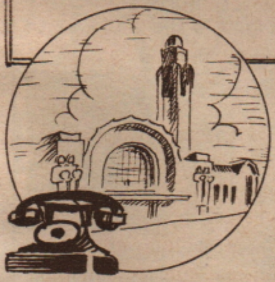

Helsinki 13.1

Berlini 10.9

Parisi 10.8

Lontoo 7.7

Brüssel 7.4

Amsterdam 5.6

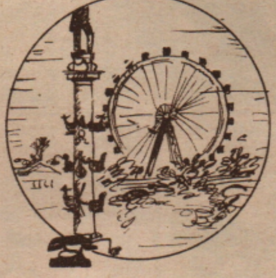

Wien 5.4

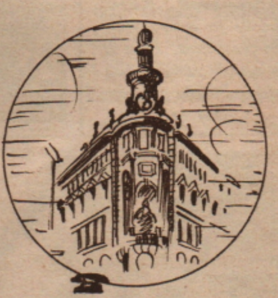

Madrid 3.0

dessä on maamme kuudes Euroopan maista. Euroopan pääkaupungeista on Helsinki tässä suhteessa neljännellä sijalla, ja puhelinmaksujen halpuuteen nähden on Suomi varmasti ensimäinen.

Paikalliset puhelinmaksut.

Paikka	Puhelujen luku vuodessa.				
	500	1000	2000	4000	8000
Helsinki . . . . Smk	800:–	800:–	800:–	1200:–	1780:–
Tukholma . . . . „	850:–	850:–	1385:–	2450:–	3400:–
Kööpenhamina . . „	1270:–	1270:–	1700:–	2550:–	4250:–
Oslo . . . . „	1220:–	1485:–	2020:–	3080:–	5200:–
Berliini . . . . . . „	1390:–	1860:–	2820:–	4720:–	8500:–
Lontoo (yksit.puh.)[1] „	1835:–	2240:–	3055:–	4620:–	7825:–

[1] Liikepuhelimista 575 mk:n lisämaksu kaikissa luokissa.

Maksu tavallisesta kaukopuhelusta.

Maa.	Etäisyys km:ssa.				
	75	150	300	450	600
Suomi	1: 10	1: 50	2: 10	2: 50	3: —
Ruotsi	3: 05	3: 05	5: 25	7: 20	9: 30
Tanska	8: 75	12: —	21: 90	—	—
Saksa	8: 60	14: 25	17: —	22: 80	25: 60
Englanti	14: 50	24: 25	43: 80	62: 90	—

Meillä on tilaisuus näillä sivuilla julkaista Helsingin Puhelinyhdistyksen toimitusjohtajan, insinööri Eric v. Schantzin meille antamia lukuja puhelimien yleisyydestä eri maissa ja maksujen suuruudesta. Havainnollisuuden lisäämiseksi olemme antaneet taiteilijamme piirtää asiat kuvina.

Veli Giovanni.

Saksa 4.4 Englanti 3.6 Suomi 3.3 Hollanti 3.1 Belgia 2.5 Ranska 2.2 Unkari 1.4 Italia 0.7 Espanja 0.6 Venäjä 0.2 Kreikka 0.1

Terveisiä Suomen Kuvalehdelle

AKSEL PUTKONEN (kesk.), Gardner, Mass., U.S.A., lähettää terveisensä S. Kuvalehdelle ja metsämiehille.

SUOMALAINEN AUTONKULJETTAJA (oik.), Buenos Aires, Argentina, lähettää terveisensä S. Kuvalehdelle ja ammattiveljille Suomessa. Hän ei ole ainoa suomalainen autonkuljettaja Argentinassa.

V. VALIN, kotoisin Porista, on jo 18 vuotta harjoittanut kalastusta Atlantilla argentinalaisilla aluksilla. Lähettää terveisensä kaikille.

AINO A., Yhdysvalloista, lähettää terveisensä Kuvalehdelle ja tuttavilleen ja esittää samalla hevosensa, jonka nimi on "Fleetfoot".

JOHN SILVER lähettää terveisensä Suomen Kuvalehdelle matkoiltaan Lännen maassa.

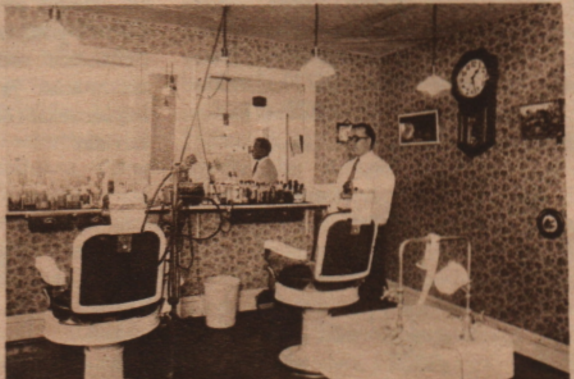

AUGUST LAINE, Fitchburg, U.S.A., lähettää terveisensä erikoisesti Sakkolan pitäjälle, jossa hän on syntynyt. Hän on ollut parturina Amerikassa 14 vuotta ja päässyt näin kauniin liikkeen omistajaksi.

Kuvoja

EUROOPAN KAUNEUSKUNINGATTARET CANNES'ISSA. *Vastavalitut "kuningattaret" samassa kuvassa. Tästä sopii valita "kauneusihanteensa"!*

AIVAN KUIN FILMISSÄ. *Elokuvatähti Viola Garden sulhasensa tohtori Karl Ludvig Achaz-Duisbergin kanssa vihkimisen jälkeen. Tri A.-D. on elokuvaohjaaja.*

JÄLLEEN PRINSSIHÄÄT TULOSSA. *Espanjan kuninkaan toinen tytär, prinsessa Christina (soik.), joka on mennyt kihloihin Romanian prinssin Nicolauksen kanssa (oik.).*

PRESIDENTTI MASARYK 80-VUOTIAS *(oik.). Tshekkoslovakian presidentti Thomas Garrigue Masaryk, joka tasavallan koko olemassaoloajan on ollut valtion päänä, täyttää 7. 3. 30 80-vuotta. Samana päivänä asettuu hän hyvin ansaitsemaansa vanhuudenlepoon.*

SYÖTTEKÖ APPELS

Voilla päällystetty valkoinen leipä sille levitettyine marmeladeineen maistuu teen kanssa varsin hyvältä.

Herkullisen kaunisvärisinä loistavat appelsiinit hedelmä- ja ruokatavarakauppojen ikkunoissa. Nyt onkin niiden loistoaika sekä näön ja maun että hinnan puolesta.

Appelsiinien vitamiinipitoisesta hedelmälihasta ja virkistävästä mausta osaamme kaikki nauttia, mutta useinkaan emme käytä hyväksemme näiden hedelmien kuoressa olevaa hyvää makuainetta, vaan jätämme kuoret käyttämättä. Vahingoksemme kylläkin, sillä kuorista voimme valmistaa hyvää mehua ja hilloa; myöskin marmeladissa ne ovat lisänä.

Viime kesänä oli Naisten nurkassa appelsiininkuorimehun valmistamisen ohje. Tämä mehu on hyvän makunsa, yksinkertaisen valmistustapansa ja halpuutensa takia saavuttanut laajan käytön. Koska nyt on runsaasti kuoria saatavana, ja kun marjamehumme keväämmällä ovat vähissä, esitämme ohjeen uudelleen, jotta nekin, joilla kesällä ei ollut tilaisuutta valmistaa tätä mehua, nyt voisivat sen tehdä.

Hillotut appelsiininkuoret ovat usein sangen tarpeellisia juhlavehnäsen, kakkujen ja pikkuleipien mausteena ja koristeena. Kehoittaisimme sentähden lukijattaria valmistamaan edes pienen annoksen hillottuja kuoria, jotta olisi mistä ottaa tarpeen tullen ja silloinkin, kun nurkassamme mahdollisesti läheisessä tulevaisuudessa julkaisemme erään kakkuohjeen, jossa mausteena on hillottuja appelsiininkuoria.

Maukkaan appelsiinimarmeladin voi valmistaa tähän liitettyä ohjetta seuraten. Vaihteeksi maistuu voilla päällystetty leipä sille levitettyine marmeladeineen esim. aamuteen kanssa varsin hyvältä. Etenkin on paahdettu valkoinen leipä marmeladin kera hyvin herkullista. Niinikään on tämä marmeladi korppujen ja voileipäkeksien ohella sopivaa tarjottavaa odottamatta saapuville iltateevieraille.

Useimmille lapsille on marmeladi hyvin mieleistä, ja ottaen huomioon sen ravintoarvon ja halpuuden olisi ehkä suotavaa, että sitä heille muutteeksi enempi tarjoaisimme.

Ulkomailla, kuten esim. Englannissa ja Saksassa, on appelsiinimarmeladi saavuttanut mitä laajimman käytön.

Kun siis ryhdymme valmistamaan edellämainittua mehua, hilloa tai marmeladia, puhdistamme appelsiinien kuoret vedellä ja karkealla pyyhkeellä jo hedelmien eheinä ollessa.

Appelsiininkuorimehu.

10 appelsiinin kuoret	2 1/2 l vettä
2 1/2 kg sokeria	60 gr sitruunahappoa

Kuorista poistetaan valkoinen osa ja keltainen leikataan suikaleiksi (kuva 2). Sokeri, kuorisuikaleet, sitruunahappo ja keitetty, kylmä vesi sekoitetaan lasi- tai posliiniastiassa ja annetaan seistä 3—4 päivää ajoittain sitä hämmentäen. Siivilöidään pulloihin, jotka korkitaan ja hartsataan. Laimennetaan vedellä maun mukaan.

Hillotut appelsiininkuoret.

Kuorten kappaleet liotetaan sellaisinaan viikon päivät raikkaassa vedessä, joka vaihdetaan päivittäin. Ne keitetään senjälkeen runsaassa vedessä pari tuntia eli kunnes tuntuvat pehmeiltä. Kuoret nostetaan pyyhkeelle valumaan ja punnitaan. Joka kilolle keitettyjä kuoria tarvitaan 1 kg sokeria ja 4 dl vettä. Sokeri ja vesi keitetään, kunnes liemi on kirkas. Sokeriliemeen lisätään keitetyt kuoret ja annetaan kiehua siinä, kunnes kuoret ovat läpikuultavia. Kuoret säilytetään liemineen lasipurnukassa kuten muutkin hillot.

IINIEN KUORETKIN?

Oik. Kuorista poistetaan valkoinen osa ja keltainen leikataan suikaleiksi.

Appelsiinimarmeladi.

1 1/2 kg appelsiineja	1,4 l vettä
2 sitruunaa	2 kg sokeria

Kun appelsiinit ja sitruunat on pesty ja pyyhitty huolellisesti, leikataan ne kuorineen pituussuuntaan neljään lohkoon. Lohkot leikataan poikittain hyvin ohuiksi liuskareiksi, ja koska siemenet antavat marmeladille karvaan maun, poistetaan ne (kuva 3). Viipaleet liotetaan 1,4 litrassa raikasta vettä vuorokausi ja keitetään samassa vedessä, kunnes kuoret tuntuvat pehmeiltä (runsaan tunnin aika). Nyt lisätään sokeri ja seosta keitetään vielä, kunnes liemi on kirkas ja kuoret läpikuultavat. Keitettäessä kuoritaan vaahto tarkkaan pois. Marmeladi pannaan kuumana lasipurnukkoihin ja säilyy hyvänä vuosikausia.

Marmeladiksi soveltuvat parhaiten helmi- ja maaliskuun appelsiinit.

Talteenotetut kuoret eivät mitään maksa, eikä sokerikaan ole kallista. Kallein edelläesitetyistä ohjeista on marmeladi, ja se tulee maksamaan Helsingin hintojen mukaan 7 mk kilolta.

Valmistuksesta on vain jonkin verran vaivannäköä, ja sitä suomalaiset perheenemäntämme eivät suinkaan karta, kun on kysymyksessä vaihtelun saavuttaminen kodin ruokataloudessa.

I. S.

Alla. Hedelmät leikataan hyvin ohuiksi liuskoiksi ja siemenet poistetaan.

PAREMPAA RUOKAA (vas.) saavat tästä lähtien Turengin aviomiehet, sillä Osuuskauppa Sammon ruoanlaittokursseilla oli tällainen määrä osanottajia. Opettajana olikin itse keittiömestari Aarne Nissinen.

Alla. Kursseilla valmistettuja ruokalajeja.

Valok. E. Laaksonen.

KANAHAUKOILLE VAROITUKSEKSI. Maanviljelijä J. Ylikangas Ylistarosta kanalansa edustalla käsissään kanahaukka, joka tappoi 3 kanaa.

Valok. M. Valkeala.

VANHA POROMIES (vas.). Välimaan Aku, Muurolasta, joka on jo 60 vuotta ollut porojen parissa ja lisäksi samassa poropalkisessa. Valok. Matti Körkkö.

TULEVIA "TUUNPERKEJÄ" (alla). Jokipiin poikia kilpailukunnossa. — Valok. Y. Vilponen.

KULKUKAUPPIAS (alla). Isäntä on ostanut tavaraa, mutta ei hennoisi luovuttaa 500-markkastaan, joka kokonaisena on kauniimpi kuin rikottuna.

MAASEUDUN MUSIIKKIHARRASTUKSET (oik.). Haminan amatööriorkesteri, jonka ensiesiintyminen oli 16. 2. 30. Keskellä orkesterin johtaja urkuri A. Liljander.

LUONNONOIKKU (alla). Koivu, jonka runko on haarautunut ja uudelleen yhtynyt yhdeksi puuksi. Nilsiän Kalkkisaaresta. Valok. O. Kuosmanen

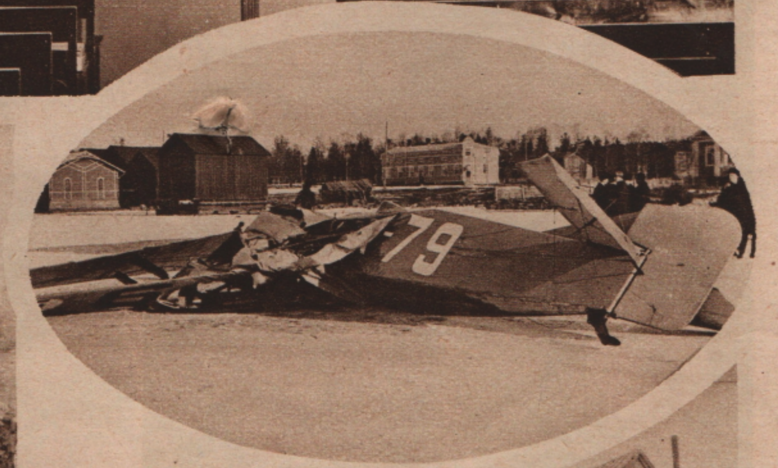

PILVISTÄ MAAHAN. (Soik.) Kristiinassa sattunut lento-onnettomuus 19. 3. 30. ja sen tuhoisat seuraukset. Valok. Atelier Attos.

LUOHNAN OSUUSMEIJERI (oik.), joka äskettäin aloitti toimintansa. Valok. A. Puoskari.

TÄRKEÄ KONTTI (vas.). Tässä kontissa tekee Suomen Kuvalehti loppumatkaansa tilaajien luokse halki Liperin salojen. Valok. N. Kujala.

*

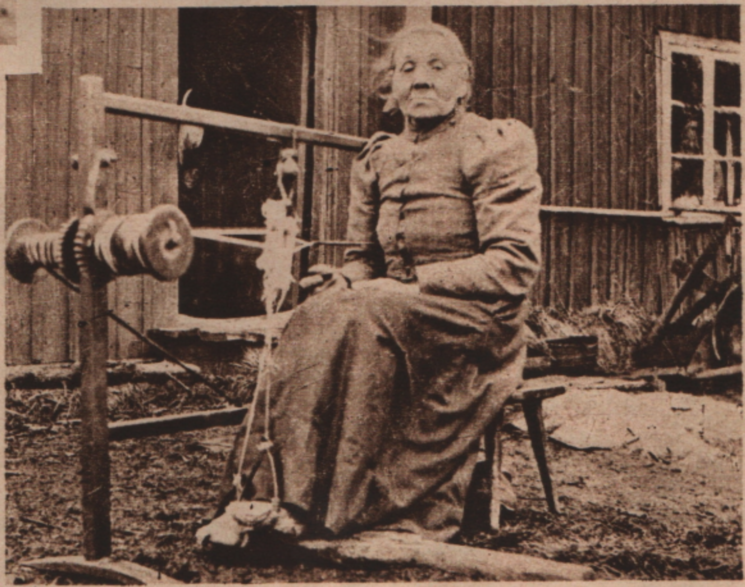

SUKKANAUHAN KUTOJA (oik.). Nousiaisten vanhin sukkanauhankutoja, sotilaan leski Iida Dufva, joka on maamme harvoja tämän elinkeinon harjoittajia. Valok. Fr. Leivo.

OMAN KAMERAN KUVIA

Kievarin isäntä kyyditsee herroja tukkikämpälle. Valok. Väinö Mankinen, Ivalo. (25 mkn kirjat.)

Vas. Kutun lypsy. Valok. Lauri Huhtala, Isokyrö. (100 mkn kirjat.)

Junnu-veistos lumesta. Läh. Sulo Rämö, Käkisalmi.

Vas. Min oon meiltä ja muut on meijän krannista. Valok. P. Leskinen, Juankoski. (50 mkn kirjat.)

MUOTOKUVIA

KUSTAA HAKOLA,
maanvilj. Längelmäki.
80 v. 12. 3. 30.

K. G. LETTULA,
Maanvilj. Orimattila.
80 v. 7. 3. 30.

AARET KOSKULA,
maanvilj. Hausjärvi.
80 v. 6. 3. 30.

OLGA MOLANDER,
kirkkoherran rouva. Ruskeala.
80 v. 2. 3. 30.

FERDINAND KANGAS,
seppä. Tampere.
70 v. 12. 3. 30.

ALBERTINA YLINEN,
rouva. Helsinki.
70 v. 10. 3. 30.

MARIA PEKKOLA.
talon emäntä. Kausala.
70 v. 3. 3. 30.

ALEKSANDRA ULVÉN,
rouva. Tyrvää.
60 v. 5. 3. 30.

MIMMI MOBERG,
leskirouva. Hyvinkää.
† 16. 2. 30 72-v.

ARTTUR AHTOLA,
metsätyönjoht. Finby.
† 19. 2. 30 42-v.

SUOMEN KUVALEHTI. Toimitus: Helsinki, Uudenmaankatu 10. Puh. 20471. Käsikirjoitukset ja kuvat, joita ei voida käyttää, palautetaan ainoastaan, jos palautusmaksu on liitetty mukaan. Henkilökuvien tulee olla toimituksella 2 viikkoa ennen asianomaista merkkipäivää. Tilaushinnat: 1 vk. 85: —, 1/2 vk. 45: — ja 1/4 vk. 25: —. Ulkomailla: 1 vk 135: —, 1/2 vk. 70: — ja 1/4 vk. 40: —. Irtonumerot 3: —. — Konttori: Helsinki, Uudenmaankatu 10. Avoinna 9—1/2 12 ja 1—5. Lauantaina 9—3. Puhelin: 20 471. Tilauksia vastaanotetaan puhelimitse. — Ilmoituskonttori: Helsinki. Uudenmaankatu 10. Avoinna kuin yllä. Puhelin 20 471 (Mantila).

Ei säästäväisyyden merkeissä vaan kekseliäisyyden

Tämä leikkuumalli sopii henkilölle, jonka ympärysmitta rinnan kohdalta on 96 cm. Kangas on leikattaessa kaksinkerroin.

——— merkitsee kankaan taittokohtaa.

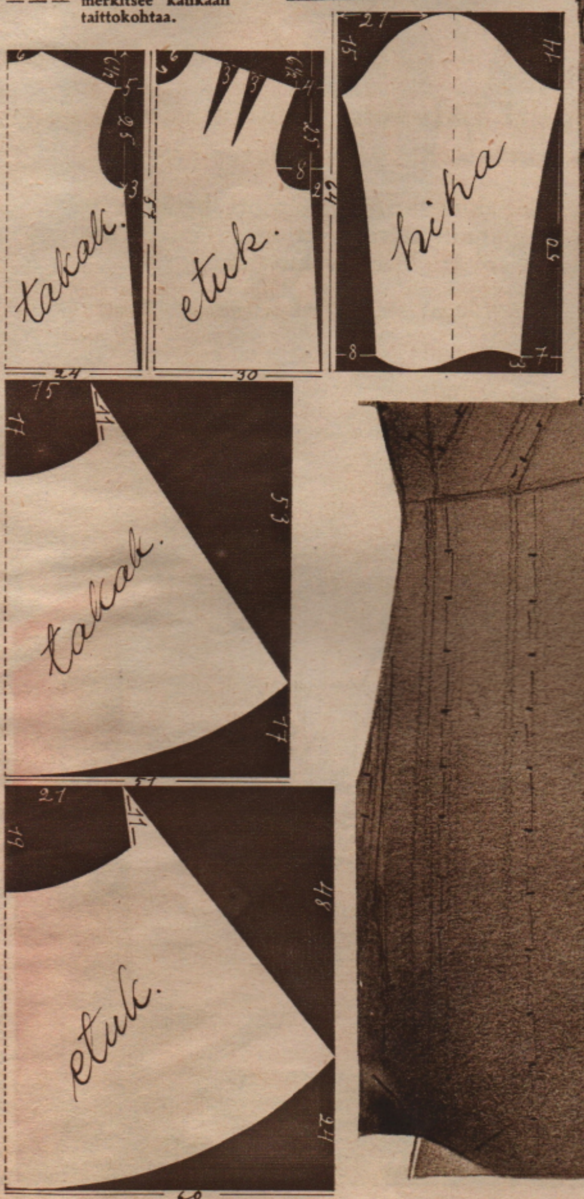

Olemme itse kukin pitkin syksyä ja kevättä seuranneet muotia ja nyt tiedämme, että hameen lisääntynyt pituus koskee pääasiassa juhlapukuja. Aamupäiväpuvut, joita me käytämme työ- ja arkipukuina ovat tosin naisellisempia kuin ennen, mutta ulottuvat ne vain n. 4 cm. polvien alapuolelle. Hame on usein kellomainen, mutta sen helma ehdottomasti tasainen, sillä olisi kaikkea muuta kuin kaunista, jos takin alta päiväseen aikaan pilkistäisi hameen epätasainen helma. Muut »arkipäivämuodin» yksityiskohdat selviävät viereisestä kuvasta, johon esittämämme leikkuukaava on tarkoitettu.

Mutta mitä enemmän naisten maku pukuasioissa yksilöistyy sitä suurempia vaatimuksia kangastehtailijoille asetetaan. Heidän työnsä on kuin keksijän. Heidän on saatava kangaskokoelmansa edustamaan muotivärejä kaikkine mahdollisine vivahduksineen ja myöskin kudonnan, joka mainitaan yhtä usein, on täytettävä muodin vaatimukset. Sen on oltava milloin harvaa, milloin tiivistä, milloin trikoo-, milloin kashakudontaista. Miten on Finlayson tässä yrityksessään onnistunut? Kauppiaat, jotka tutustuvat kangasvalikoimiin ensiksi, sanovat, ettei Finlaysonin valikoima koko satavuotisen olemassaolonsa aikana ole ollut niin onnistunut, värikylläinen ja hyvin muotia edustava kuin keväällä 1930.

Finlayson

PARHAAT KIRJAT MAAILMANSODASTA — SUOMALAISTEN KYNÄSTÄ

V. A. Koskenniemi.

Näin lausuu Valvoja-Ajassa prof. *V. A. Koskenniemi* Somersalo-arvostelunsa loppulauseeksi:

Suomalainen ei voi ilman ylpeyttä olla toteamatta, että niiden lukemattomien kirjojen paljoudessa, jotka eri näkökulmilta esittävät maailmansodan elämyksiä ja vaiheita, kaksi kaikkein parhainta on lähtenyt hänen maanmiestensä kädestä. Tarkoitan luonnollisesti amiraali von Schoultzin kirjaa »Englannin suuri laivasto maailmansodassa» ja yllä ilmoitettu eversti Somersalon »Taisteluvuosien varrelta».

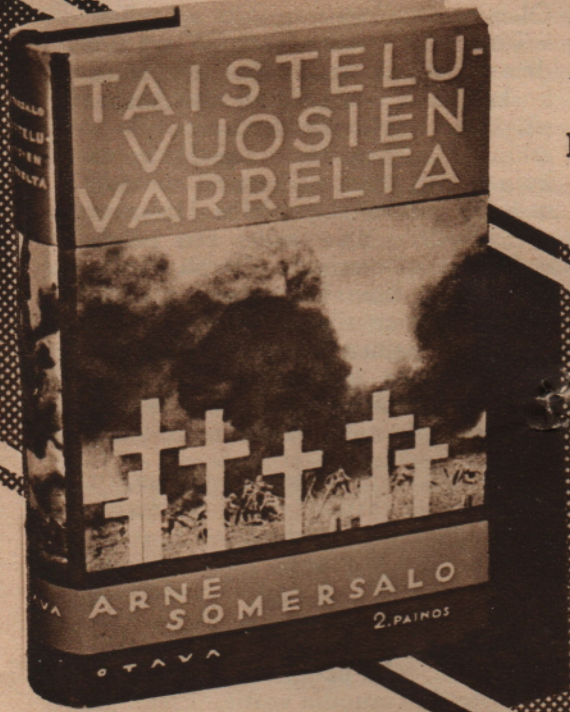

Englannin Suuri Laivasto maailmansodassa

Mukanaolleen muistelmia. Kirj. amiraali *G. von Schoultz.*

Ulkomaillakin suurta huomiota herättänyt teos Englannin laivastosta, sen elämästä ja taistelutavoista. Runsas kuvitus.

Hinta 100 mk, sid. 140 mk, nahkaselk. 200 mk.

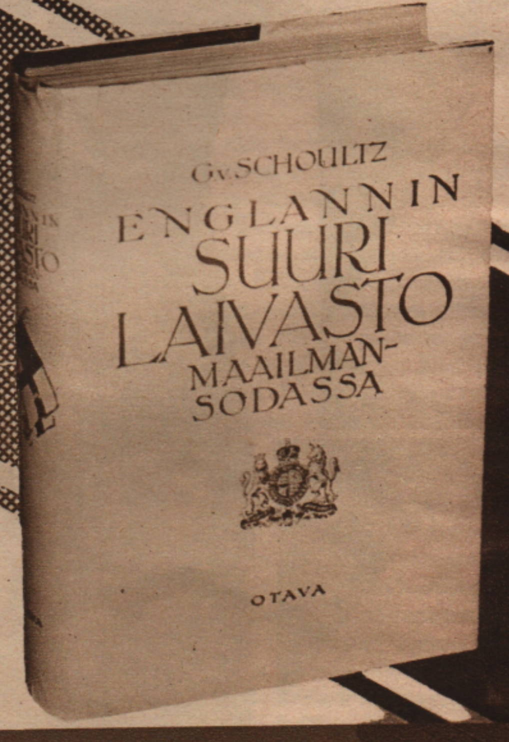

Taisteluvuosien varrelta

Suomalaisen sotilaan muistelmia maailmansodasta. Kirj. eversti *Arne Somersalo.* Toinen painos.

Kirja, jota pidetään parempana kuin Remarquen teosta, koska Somersalo katsoo asioita laajemmasta näkökulmasta, tuntee sekä sotamiehen että upseerin elämän paremmin ja kirjoittaa koko teoksensa voimakkaammin ottein. Kiintoisa kuvitus.

Hinta 90 mk, sid. 125 mk, nahkaselk. 160 mk.

O T A V A

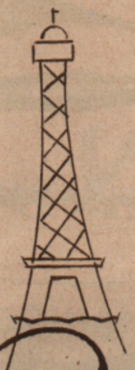

Kun Parisin suomalaiset häpesivät prof. Ville Vallgrenin puolesta

Helsingin Sanomain viime tammikuun 15 päivän numerossa prof. Vallgren kertoo hauskan tarinan:

"Ollessani 5 vuotta takaperin Parisissa esiinnyin harmaassa sarkapuvussani. Maanmieheni häpesivät puolestani ja sanoivat: Kuinka sinä kehtaat esiintyä täällä sarkapuvussa. Mene kotiin ja muuta pukua! Mutta kun ranskalaiset ystäväni näkivät minut siinä puvussa, niin he sanoivat: Sinullahan on erittäin hyvä ja kelpo puku. Mistä sellaista kangasta saa ostaa? — Helsingin torilta, sanoin minä."

Puhuessaan kotimaisten kankaiden tolkuttomasta hyljeksimisestä prof. Vallgren sai aiheen huomauttaa yleisöä myöskin seuraavin sanoin:

"Littoisten tehtaitten erinomaisen kestävät ja kauniit kankaat asetetaan alemmalle asteelle kuin englantilaiset, ja kuitenkin ovat Littoisten kankaat täysin ulkolaisten veroisia..."

Nämät sanat kannattaa lukea kahteen kertaan. On huomattava, että suuri taiteilijamme on ne lausunut, taiteilija, jonka silmä on tavallista herkempi kauneusvaikutuksille ja jonka 74-vuotinen kokemus kankaitten käyttämisessä pystyy myös erottamaan lujan vähemmän lujasta.

Mutta tunteeko lukijakin Littoisten kankaat? Varsinkin viimeisiin uutuuksiimme, jotka olemme varustaneet E R I-merkillä, kannattaa kiinnittää huomiota. Viitaten erityisesti E R I-kankaisiimme voimme edellä esitettyyn lisätä että

Littoisten kankaat ovat nyt parempia kuin koskaan ennen

Suuri valikoima miesten puku-, juhlapuku-, ulsteri- ja päällystakkikankaita. Boj-käsityökankaita y.m.

LITTOINEN ERI 1823

Tämä merkki esiintyy jo monissa parhaissa kankaissamme. Kysykää ERI-kankaita.

LITTOINEN

MAAMME ENSIMMÄINEN VERKATEHDAS · PERUSTETTU V. 1823

NÄYTE MAKSUTTA

O/Y HERMAN LINDELL
HELSINKI. ESPLANADINK. 39

VAATTEET
SILEIKSI
KÄTEVÄSTI JA NOPEASTI

Mihin erikoistarkoitukseen silitysrautoja tarvinnettekin — meidän monipuolisesta valikoimastamme löydätte varmasti mieleisenne yksityisen raudan tai kokonaisen sarjan. Kysykää rauta- ja osuuskaupoista

PORIN SILITYSRAUTOJA

Kaikki ne ovat hiottuja ja kiilloitettuja, muutamat mallit lisäksi nikkelöityjä. — Käteviä, siroja, kestäviä.

PORIN KONEPAJA OSAKEYHTIÖ

Kansallisaiheinen ryijy

PITÄISI OLLA JOKAISEN SUOMALAISTA KULTTUURIA PALVOVAN KODIN SEINÄLLÄ

Ryijymme ovat saaneet taiteentuntijain jakamattoman tunnustuksen. Valmistamme antiikin aiheisia ryijyjä, korjaamme ja uusimme vanhoja. Teoksemme palkittu vuoden 1925 messuilla Helsingissä.

*

Kalevala-aiheinen ryijy »Väinämöisen paluu». *Kansanomainen ryijy »Seitsemän veljestä».*

Ryijyt suunnitelleet
MARGARETA AHLSTEDT-WILLANDT
ja
J. JALONEN

J. JALOSEN RYIJYKUTOMO
LAPPI T.L.

MUOTOKUVIA

MATILDA LAPINNIEMI,
rouva. Tornio.
75 v. 14. 2. 30.

MARIA S. HURMERINTA,
rouva. Helsinki.
70 v. 11. 3. 30.

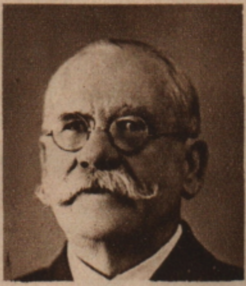
GABRIEL ROTI,
maanvilj. Koivisto.
70 v. 11. 3. 30.

JOSEFIINA KOSKINEN,
rouva. Turku.
70 v. 8. 3. 30.

ULRIIKKA KAIKKONEN,
emäntä. Ii.
70 v. 7. 3. 30.

JOHN TAMMELIN,
räätäli. Kurikka.
70 v. 2. 3. 30.

SOFIA VUORINEN,
Pori.
70 v. 24. 2. 30.

A. MÄKELÄ,
emäntä. Hollola.
70 v. 23. 2. 50.

A. K. KORHONEN,
maanvilj. Sotkamo.
60 v. 10. 3. 30.

JOH. VUORINEN,
maanvilj. Pylkönmäki.
60 v. 10. 3. 30.

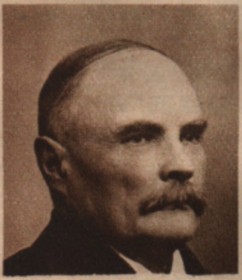
FR. NIEMINEN,
kauppias. Pohjois-Pirkkala.
60 v. 7. 3. 30.

AINO SYRÉN,
rouva. Helsinki.
60 v. 7. 3. 30.

HILMA ANTTILA,
emäntä. Hollola.
60 v. 5. 3. 30.

AINA MALM,
rouva. Tampere.
60 v. 15. 2. 30.

ELINA WALLIN,
rouva. Helsinki.
50 v. 3. 3. 30.

Pienviljelijä ALEKSI MOISIOMÄKI ja hänen vaimonsa ANNA.
Virrat.
Kultahäät 10. 3. 30.

G. R. GUSTAFSSON,
Kemiö, Strömma.
† 14. 2. 30 84 v.

Maanvilj. ELIAS LINNA-HYNNILÄ ja hänen vaimonsa KAISA
Kuortane.
Kultahäät 15. 2. 30.

MATILDA LAITINEN,
emäntä. Toivakka.
† 10. 2. 30 74 v.

EDIT LYYDIA OJALA,
neiti. Tampere.
† 14. 2. 30 34 v.

PAAVO PAULIN
sorvari. Virkkala.
† 13. 2. 30 22 v.

UNO IVAR SUONIEMI,
kadettialik. Tampere.
† 3. 2. 30 22 v.

MILMA ALICE TANI,
koululainen. Viipuri.
† 12. 2. 30 17 v.

Kanadaan ja Yhdysvaltoihin

VALTAMEREN JÄTTILÄISET

20,000—60,000 tonnia

LÄHTÖVALMIINA
SOUTHAMPTONISSA

Pääedustaja Suomessa

Suomen Höyrylaiva Osakeyhtiö
Unionink. 12. Puh. 20901

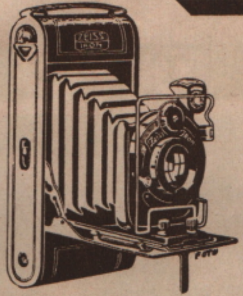

Valokuvaa itse, siitä ilo ikuinen!

Ammattikuvaajille, virkailijoille, palvelusväelle ja nuorisolle sopivat koneet ja välineet varattuna kuvitetussa luettelossamme, joka saadaan ilmaiseksi. Siinä myös ohjeita ja neuvoja.

Myymälöitä:
Tampereella
Porissa ja
Raumalla.

VALOKUVAUSTARPEISTO
OY FOTO AB
TURKU

'Nuorennusrauhaset'

Vanhakin radio on kuin nuorukainen jälleen, kun siihen on kuluneitten putkien sijaan asetettu uudenaikaiset Valvo-putket. Suuri jyrkkyys ja vahvistuskertoin sekä ehdottoman tasainen laatu ovat seikkoja, jotka selittävät Valvon voittokulun.

VALVO

Radioputki, johon voitte luottaa

OY RADIOVOX AB
Helsinki - Kaisaniemenkatu 5

CHAMPION
— sytytystulppa

on voittamaton kaikilla kilpa-kentillä

*

Rakenteen ja tehon ensiluokkaisuus ovat saattaneet Championin sille kuuluvalle kunniasijalle.

Se on vaivattomasti lyönyt laudalta kaikki kilpailijansa koko maailmassa, myöskin myyntimenekkiinsä nähden.

Saatavana kaikkialla.

Päävarasto Suomessa:

MARITIM
LÄNSI-RANTA 20 · HELSINKI

Kun olette ollut myöhään ulkona

ja seuraavana aamuna tunnette itsenne väsyneeksi ja haluttomaksi — silloin on Bovril paikallaan. Kuppi kuumaa Bovril-lientä vaikuttaa nimittäin heti paikalla virkistävästi ja voimistuttavasti. Helposti sulavana ravintona se edistää muidenkin ravintoaineiden sulamista saattaen häiriintyneen elimistön nopeasti tasapainoon.

Ellei kauppiaallanne ole Bovrilia, kirjoittakaa meille.

BOVRIL

'Häränlihan voima tiivistettynä'

Pääedustaja: **TABU Oy.**, Helsinki.
Atlas pankin talo. Puh. 29562

RUNSAS VALIKOIMA
silkki-, villa-, pumpuli- ja pellavakankaita y.m.

YMÄR ABDRAHIM

Iso-Robertinkatu 28.
Puh. 37780 & 37627.

Veli Giovanni:

NIKU JA NAKU SAAVAT POLTTAA SIKAAREJA

(159:s Junnu-seikkailu)

(Piirst A. Tawitz)

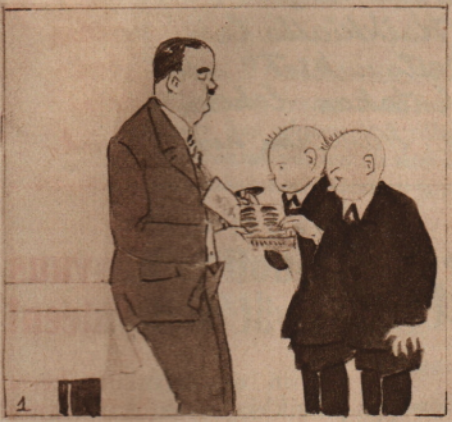

Nikun ja Nakun isä oli Junnun neuvosta päättänyt parantaa poikansa tupakanhimosta antamalla niille oikein väkeviä sikaareja. No pojat, ottakaas nyt tupakkaa!!

Ensin pojat vähän ihmettelivät, mistä nyt tuulee, mutta kun sikaarit olivat välttämättä sytytettävät ja alettava polttaa, huomasivat, ettei nyt enää leikitellytkään.

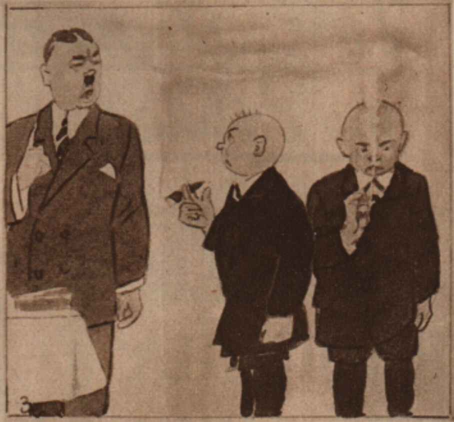

Isä sanoi tulevansa jonkin ajan kuluttua katsomaan heitä ja siihen mennessä oli sikaarit poltettava loppuun — taikka muutoin . . .

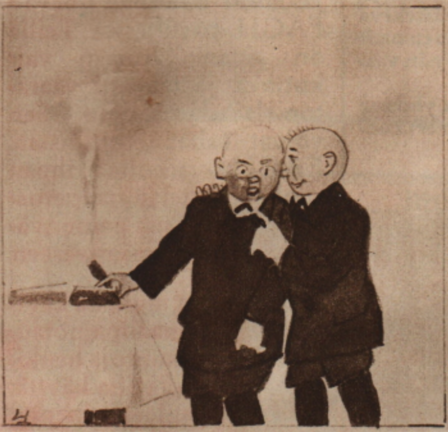

Lukija tietysti arvaa, etteivät niin kekseliäät pojat kuin Niku ja Naku niin vain menetä huumoriaan. Naku keksi, että voidaanhan sikaarit polttaa muutenkin kuin vetämällä suuhun savua.

He muistivat, että heillä oli samanlaisia kumipalloja kuin hammaslääkäreillä. Niillä voi vetää ilmaa kumipalloon ja sitten taas puristamalla saa sen ulos pallosta.

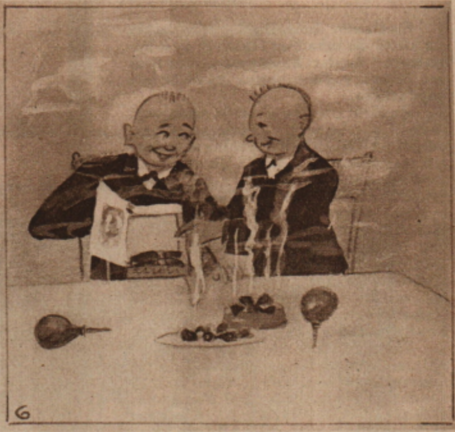

Keino oli oivallinen. Sikaarinpoltto kävi erinomaisesti päinsä näinkin. Se oli hauskaa hommaakin, kun ei tarvinnut vetää suuhunsa kitkerää savua. Pian oli koko laatikko "poltettu".

Äiti sattui menemään poikien huoneen oven ohi ja huomasi sieltä tulevan savua kuin tulipalossa. Hän raotti ovea, mutta oli tukehtua savuun.

"Nyt sinä olet polttanut pojatkin" — huusi äiti epätoivoisena ja isä kiirehti avaamaan ovea. Häntäkin vastaan tulvahti sakea savu, niin ettei poikia huoneessa näkynyt.

"No jokos te olette päässeet tupakanhimosta?" huusi hän savun sekaan, mutta sai vastaukseksi kaksi reipasta ääntä: "Lisää sikaareja!! Nämä ovat lopussa!!"

Ensi kerralla Junnun penkinpainajaisista.

Lisätkää salaattiinne "pikantti" maku

COLMAN'IN SINAPILLA

Tosikertomuksia n:o 9 ilmestynyt

„Tosikertomusten" saama suosio ja menestys on suurenmoinen! Kaikkialla lehti valtaa uusia lukijoita. „Tosikertomukset" ovat kertomuksia elämästä. Antakaa lehden tulla joka torstai kotoksenne. Numeron hinta 3 mk.

Käyttäkää RADIUMIA tauteja vastaan

Halpa hoitokeino kotona.

Radiumin ihmeellisiä ominaisuuksia kiittävät tuhannet lääkärit, ja lukemattomat ihmiset kautta maailman saavat kiittää radium-hoitoa hyvästä terveydestään.

Radium poistaa kivut ja pistokset, rauhoittaa hermot, vahvistaa verta, helpottaa verenkiertoa, auttaa munuaisten toimintaa ja edistää ainevaihtoa. *Radium* antaa virkistävää unta, parantaa ruokahalua, auttaa ruuansulatusta, ravitsee solukudoksia ja ylläpitää joustavuutta nivelissä ja lihaksissa. Sentähden lääkärit ja sairaalat kautta maailman yhä laajemmassa määrässä käyttävät sitä reumatismia, iskiasta, kihtiä, hermostumista, verenvähyyttä, suontenkalkkeutumista ja vanhuudenheikkoutta vastaan.

Putki *Miradium*-suolaa kestää 30 päivän radiumhoitoon kotona. Sillä on mineraalisuolojen erinomaiset ominaisuudet ja se sisältää 2,500 Mache-yksikköä (=250,000 Volt-yksikköä) *oikeaa radiumia*, mikä vastaa yli 200 litraa ulkomaiden kuuluisimpain terveyslähteiden parantavaa *radiumvettä*.

Miradium-suolaa on saatavana kaikissa apteekeissa. Hinta Smk. 60:— 30 päivän hoitosarjaan riittävästä putkesta.

Juuri makuun

kiinnittää ensiksi huomionsa Kneippin oikeissa rintatableteissa. Niin omalaatuista, miellyttävän mietoa ja samalla virkistävää makua ei ole missään muussa tabletissa.

Mutta huomatkaa myöskin niiden pikainen hyväätekevä vaikutus ja se harvinainen ominaisuus, että ne ovat täysin vaarattomia vatsalle.

Nämä kolme seikkaa yhdessä ovat tälle merkille antaneet kunnianimen

ihanteellinen tabletti

KNEIPP

Muoti ja lihavuus eivät sovi yhteen!

Niin on asianlaita kerta kaikkiaan. — Aikamme muoti vaatii ennenkaikkea *solakkuutta*. Lihava vartalohan hävittää hienoimmankin Pariisilaismallin! Ja *miksi* olla liian lihava? FACIL-pastilleissa Teillä on aivan varmasti vaikuttava ja taatusti vaaraton laihdutuskeino. Sen voivat tuhannet todistaa. FACIL vaikuttaa ilman ruokajärjestelyä ja perustuu "asteittaisen painonvähennyksen" periaatteeseen.

Joka putken mukana käyttöohje, normaalipainotaulukko ja lausuntoja henkilöiltä, jotka Facilia käyttämällä ovat tulleet solakoiksi. Facil-pastilleja on saatavana kaikissa apteekeissa 100-pastillin putkissa à Smk. 45:—. Riittää kolmen viikon laihdutuskuuriin.

HYVÄÄ SIVUANSIOTA

voitte saada, jos haluatte. Helppoa ja kiintoisaa työtä, joka sopii kaikille. Mitään tappionvaaraa ei ole. Saadaksenne tarkempia tietoja kirjoittakaa:

Box 1042, Stockholm 16
Sverige,

ja mainitkaa tämä lehti.

Harmoonin

johon voitte olla tyytyväinen, ostatte edullisimmin *Nummelan* Harmoonitehtaasta.

HEDÉN JA KUMPP. OY.

MAAN SUURIN HARMOONITEHDAS

Ilmainen helminauha

Suuri kööpenhaminalainen tavara-aitta "Mimosa" lahjoittaa vielä kerran erän hyvin kauniita aitojapanilaisia helminauhoja Suomen naisille. Helminauhoissa on kultadubleelukko, ja helmien läpimitta on 6 mm.

Lähetyskulujen peittämiseksi on Teidän lähetettävä vain 10 Smk. seteleissä tai postimerkeissä, ja muutaman päivän kuluttua saatte kaulaketjun postitse. Tilaukset on lähetettävä "Mimosalle" 10 päivän kuluessa lehden päiväyksestä. — Kirjoittakaa heti osoittein:

"MIMOSA"
Vesterbrogade 138, København, Danmark.